

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Harbou, H. W.; [H. W. Harbou].

Nekrologer over de i Felttoget 1850 faldne
danske Officerer

Kjøbenhavn, 1887

106 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

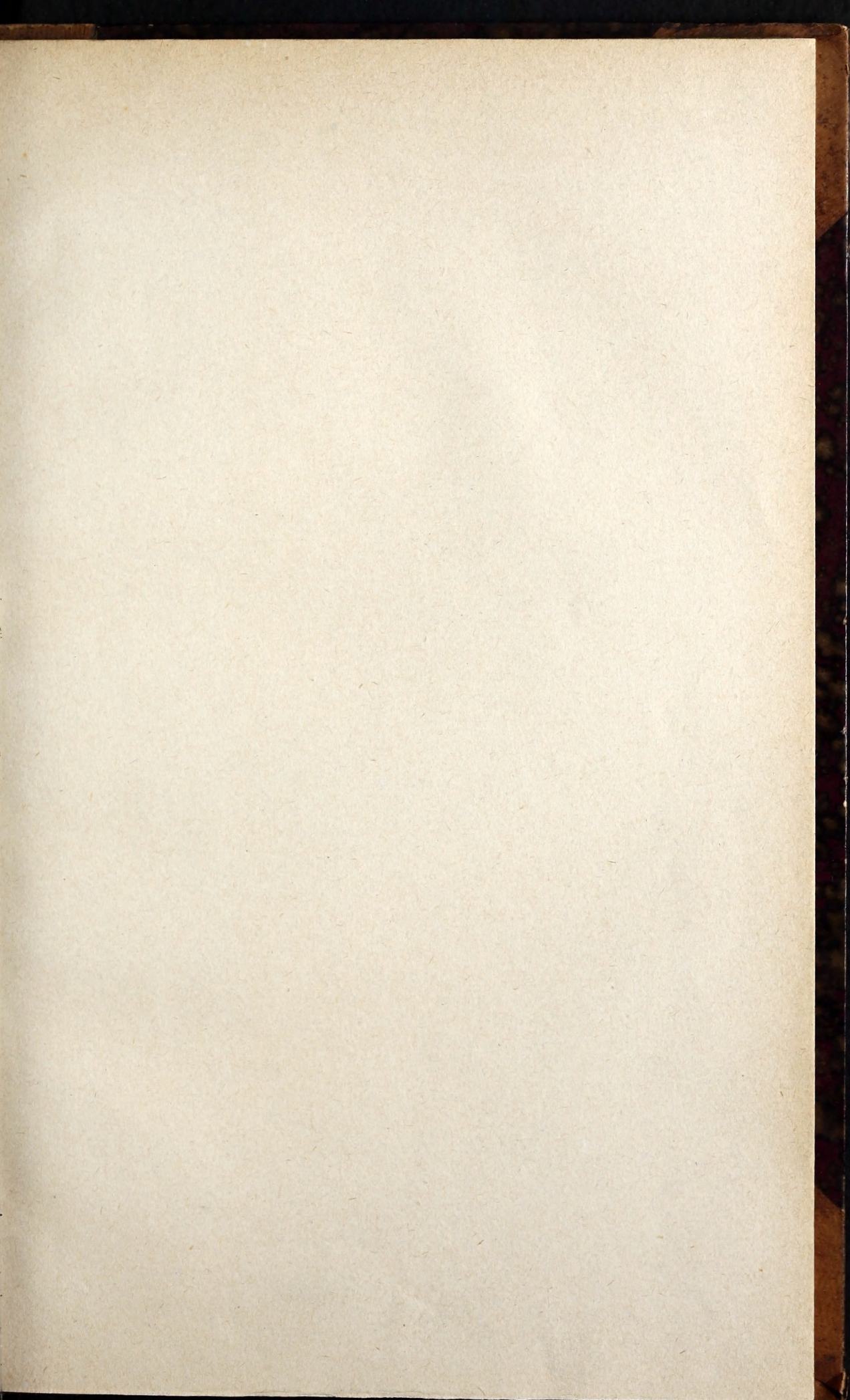
42.-73-80

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020759624

Nekrologer

over

de i Felttoget 1850

faldne danske Officerer.

Særligt Aftryk af Nekrologerne i Generalstabens Værk :
Den dansk-tydske Krig i Aarene 1848—50, 3die Dels 2det Afsnit.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. H. Schultz.

1887.

Nekrologer.

	Side.
Frederik Adolph Schleppegrell	1.
Johan Christian Mathias Trepka	7.
Verner Hans Frederik Abrahamson Læssøe	11.
Anton Philip de Saint-Aubain	19.
Ernst Heinrich August Meyer	23.
Johannes Frederik Ludvig Mathiesen	26.
Christian Mathiesen	28.
Frederik Christian Nicolai Møller	30.
Wilhelm Heinrich August Kranold	31.
Georg Frederik Sophus Falkenberg	34.
Carl Harald Baggesen	35.
Ludvig Frederik August Lunddahl	37.
Henrik Christian Theodor Dau	39.
Gustav Wilhelm Blom	41.
Frantz Leonhardt Popp	42.
Harald Vilhelm Valdemar Beck	43.
Hermann David Monrad Kall	44.
Gustav Hugh Carstensen	46.
Magnus Thorvald Ørsted	48.
Waldemar Fønss	49.
Jens Peter Sophus Nellesmann	50.
Vilhelm Otto Orlamundt	51.
Johan Wilhelm Baron Guldencrone	52.
Carl Emil Freiesleben	54.
Peter Christian Bechmann	55.

	Side.
Heinrich Theodor Strauss	56.
Just Ludwigsen Homann	57.
Erik Adolph Hans Top Christensen	60.
Johan Sigismund Falkenskjold	61.
Carl Peter Christian Gautesen	63.
Christian Carl Frederik Breede	64.
Jørgen Wilhelm Bache	66.
Jørgen Adolph Peter Møller	67.
Caspar Wilhelm Rousing	68.
Christian Frederik Hansen	70.
Alexander Leopold August Mariboe	71.
Christian Harald Peter Brorson	72.
Søren Erik Harpøth	73.
Peter Eduard Lorentzen	75.
Frederik Magnus Albrethsen	77.
Carl Wilhelm Ohmeyer	79.
Andreas Carl Hermann Rosing Bodenhoff	80.
Sophus Harald Theodor Printzen	82.
Carl Hugo Wilhelm Lindorff	82.
Vilhelm Joseph Nordberg	83.
Theodor Henry Wiborg Pontoppidan	85.
Peter Jacob Svane Garde	86.
Jens Harald Koefoed	87.
Peter Henrik Hammeleff	88.
Otto Ludvig Theodor Fieh	90.
Christian August Wendt	91.
Hans Boe Schau	93.
Wilhelm Savedack v. d. Aa Kühle	96.
Ernesto Guglielmo Augusto Dalgas	98.
Frantz Conrad Reinholdt Buhl	99.
John Vaupell	102.
Carl Ludvig Viggo Emanuel Wadskjær	104.
Carlo Edoardo Dalgas	105.

Frederik Adolph Schleppegrell

blev født den 28de Juni 1792 paa den gamle Herregaard Brunlaug ved Laurvig. Faderen, Generalmajor og Chef for tellemarkske Infanteri-Regiment, Otto Henrik Schleppegrell, hørte til en gammel westphalsk Adelsslægt, af hvilke flere Medlemmer have tjent i den dansk-norske Hær; Moderen var Dennes anden Hustru, Catharine Abigael, født Zimmer, Datter af Viceadmiral Zimmer. Frederik Adolph Schleppegrell var yngste Barn og eneste Søn. 12 Aar gammel, optoges han i det norske Landcadetcorps i Christiania. Den 19de Juni 1807 blev han efter bestaaet Officersexamen Fændrik ved Faderens Regiment med Anciennetet fra 1ste Juli 1806, og allerede den 2den October 1807 Second-lieutenant med Anciennetet fra 13de Marts s. A. Det følgende Aar deltog han, ansat ved en combineret Grenaderbataillon, i Krigen med Sverig, udmærkede sig i Træfningen ved Killingmo den 18de og Toverud den 19de April og blev den 2den Maj udnævnt til Premierlieutenant. Da Krigen var endt 1809, kom han tilbage til sin Garnison Frederiksværn; i Aarene 1812—13 opmaalte han Laurvigs Grevskab for Rentekammeret. Atter i 1814 udmærkede

han sig som Fører for en Division tellemarkske Jægere, navnlig ved Ingedal den 3die August. Da Normændene maatte falde tilføje, og Hæren toges i Ed for Kong Carl XIII, kunde dog 3 af tellemarkske Regiments Officerer, Schleppegrell, Rye og Helgesen, ikke bekvemme sig til at bøje sig under den nye Tingenes Ordning, hvorfor de i Foraaret 1815 fik deres Afsked fra norsk Tjeneste. Unge og virkelystne, som de vare, og forsynede med glimrende anbefalinger fra den forrige Konge i Norge, nu atter Prinds Christian Frederik af Danmark, drog de til Nederlandene, hvor de søgte Ansættelse i den preussiske Hær under Blücher. Her bleve de foreløbigt anbragte ved 5te rhinske Landeværns-Regiment i Köln, men snart efter forsatte til 5te westphalske Infanteri-Regiment ved 2det Armeecorps af den active Hær. Med dette Regiment deltog de nu i Erobringen af Philippeville og Rocroix, men da Prinds Christian imidlertid havde udvirket for dem en Ansættelse i den danske Hær med Bibeholdelse af deres Anciennetet, beholdt de i December 1815 Afsked af den preussiske Tjeneste med Medaillen for Deltagelse i Felttoget 1815. Efter Ordre meldte de sig nu til Chefen for det danske Auxiliaircorps, der midlertidigt ansatte Schleppegrell ved det til Corpset hørende Dronningens Livregiment, men kort efter hjemkaldtes Corpset, og i April Maaned 1816 rejste Schleppegrell til søes til Danmark, hvor han modtog endelig Ansættelse ved 3die jyske Infanteri-Regiment i København. Den 23de August 1819 fik han Capitains Charakter med den ham tidligere reserverede Anciennetet fra 1ste Februar 1816; den 9de Februar 1820 kom han i Stabscapitains Nummer. Samme Aar blev Regimentet forlagt til Aalborg, hvor Schleppegrell

derefter havde Garnison indtil 1842, dog med Undtagelse af c. 1½ Aar (1821—22), da han forrettede Tjeneste ved Prinds Christians Regiment i Kjøbenhavn. Den 12te November 1828 blev han Chef for Regimentets Jægercompagni, den 2den April 1839 Major med Anciennetet fra 13de Februar 1833 og ved Omorganisationen den 1ste Juli 1842 Oberstlieutenant og Commandeur for 8de Linie-Bataillon i Kjøbenhavn, hvilken Commando han dog den 1ste Januar 1847 byttede med den over 2det Jægercorps i Helsingør. Under sin lange Fredstjeneste arbejdede Schleppegrell med sjelden Iver og Dygtighed paa Mandskabets Uddannelse, og ligesom han allerede som ganske ung Officer i Norge havde tildraget sig Prinds Frederik af Hessens Opmærksomhed, saaledes udtalte ogsaa Kong Frederik VI gjentagne Gange sin særlige Tilfredshed med den mønsterværdige Maade, hvorpaa Schleppegrell røgtede sin Tjeneste. Da han 1819 fik Capitains Charakter, »som en Undtagelse fra den almindelige Regel,» udtaler Kongen, at han »ved enhver Lejlighed udmærker sig ved Duelighed og Tjenestever og derfor bliver anbefalet af alle hans Foresatte, fordi han ofte har gjort mere end, hvad stricte er hans Pligt at gjøre,» og i Parolbefaling af 11te Juni 1830 nævnes, at han ved en Præsentation for Kongen havde ladet Officerer og Underofficerer træde ud, og at desuagtet «de meget rask paa hverandre følgende Commandoord og Signaler forstodes og udførtes øjeblikligt, og der blev ikke bemærket en eneste Fejl». For Exercitsen forsømte han dog ikke de andre Tjenestegrene; særligt havde han baade theoretisk og praktisk lagt sig grundigt efter Skydning. Den 28de Juni 1840 bleve hans Fortjenester paaskjønnede ved, at

han blev benaadet med Dannebrogordenens Ridderkors. Ligesaa var han senere anerkjendt for en af Hærens dygtigste Bataillonscommandeurer.

I Marts 1848 fik Schleppegrell, der den 2den s. M. var avanceret til Oberst, Commandoen over det venstre Flankecorps, som saa smukt deltog i Kampene ved Bov, Slesvig, Dybbøl og Nybøl, og Schleppegrell viste her, at det ikke blot var i Fredstid, at han var en fremragende Officer. Hans Dispositioner vare klare og udtømmende; naar han under Slaget sporede nogen Vaklen, ilede han strax til for personlig at opmuntre de Kjæmpende, og den Uforfærdethed, hvormed han udsatte sig for Fjendens Ild, gav Anledning til den Talemaade, at han kunde «ryste Kugler af sig som Sne», som der staaer i en Soldatervise om ham. Den 24de Maj 1848 udnævntes han til Generalmajor, den 13de September s. A. til Commandeur af Dannebrog.

I 1849 commanderede han 3die Brigade, der kjæmpede ved Kolding og Gudsø og i Slaget den 6te Juli indlagde sig megen Hæder. Schleppegrell blev fra Slagdagen at regne benaadet med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Da Felthæren om Efteraaret blev opløst, blev Schleppegrell først Inspecteur over Infanteriet paa Sjælland, men allerede den 15de October commanderende General paa Als. I de 3 Fjerdingaar, han forblev i denne Stilling, drog han ivrig Omsorg for, at den ham underlagte Styrke kunde møde vel forberedt ved næste Sammenstød med Fjenden, og han var selv paa Færde tidligt og silde for at overbevise sig om, baade at Øvelserne bleve drevne, som de skulde, og at Troppernes Indqvartering, Forplejning m. v. var saa god, som Forholdene tilstedede.

Den 16de Juli 1850 drog han over til Slesvigs Fastland, hvor Hæren skulde samles S. for Flensborg. Han var nu Commandeur for 2den Armee-Division, bestaaende af 1ste, 2den og 5te Brigade, 4de Dragon-Regiment og 3 Batterier. Den 24de Juli holdtes Divisionen i Reserve, og af dens Afdelinger kom kun 13de Linie-Bataillon en kort Tid i Ilden; den 25de Juli skulde 2den Division aabne Angrebet samtidigt med sine 3 Brigader, og 1ste Division danne Reserven. Divisionen gik altsaa frem i 3 Colonner, og Schleppegrell fulgte selv med den midterste (2den Brigade), der rykkede frem over Øvre Stollik. Størstedelen af Colonnen havde passeret Landsbyen og var sendt imod Passet mellem Isted Sø og Langsø, da 13de Linie-Bataillon paa Marchen gennem Byen pludseligt blev angrebet i Flanken. Schleppegrell havde lige ladet 6 Kanoner af Batteriet Baggesen, der var tildelt Brigaden, beskyde den foran Grydeskov staaende Fjende fra en Højde S. for Øvre Stollik, hvor han ligeledes selv holdt med sin Stab og omtrent en Escadron. Han antog først, at Sagen ikke var alvorligere end, at den kunde klares ved at sende en Deling Dragoner ind i Byen, men da han snart maatte erkjende, at den fjendlige Styrke var betydelig, og den brød frem paa flere Steder, vendte han Batteriet om imod den og lod Resten af Escadronen foretage gjentagne Attaquer. Baade Rytteriet og Artilleriet lede her store Tab; Divisionsstabens Officerer, af hvilke flere deltog i Attaquerne, vare tildels saarede og fangne, da ogsaa Generalen blev ramt af en Geværkugle i Hovedet; en Tid lang blev han liggende paa Valpladsen, indtil han, efterat hans Hovedreserve under Oberstlieutenant Henckel havde taget Byen tilbage, blev

fundet og kjørt til Flensborg, hvor han den næste Morgen Kl 3 udaandede paa Stadshospitalet. Den 28de Juli blev han tilligemed Størstedelen af de øvrige ved Isted faldne Krigere stædet til Hvile paa Sct. Mariæ Kirkegaard i Flensborg. Schleppegrell, Trepka og Læssø, en Underofficer og en Menig bleve som Repræsentanter for de Faldne baarne til den store Krigergrav, hvori de Øvrige alt vare nedlagte, og ved hvilken Feltprovst Hammerich og dernæst Superintendent Aschenfeldt talte hjertelige og gribende Ord i Overværelse af en Mængde af de Faldnes Vaabenbrødre og af den loyale Del af Befolkningen. Samme Aar lod Kong Frederik VII sætte 51 Mindestene paa Graven, hvor senere det danske Folk rejste et Monument, som nu desværre ikke findes mere der. Schleppegrells Medaillon var, tilligemed Læssøes, Kroghs og Helgesens, anbragt paa Fodstykket.

Schleppegrell var en høj, kraftigt bygget Skikkelse, havde stærke Lemmer og et Jernhelbred. Af hans store, spillende Øjne kunde man læse, hvor meget han hadede al Langsomhed; han havde imidlertid en betydelig Magt over sig selv, og under alvorlige Forhold forstod han at holde sin Utaalmodighed i Tømme, uden at han dog derfor blev mindre hurtig til at opfatte en Situation eller tage en Beslutning. Sine Sorger beholdt han helst for sig selv; ogsaa deri viste hans Selvbeherskelse sig, at han, selv hvor han mente at have Grund til at være bekymret for Fædrelandets Fremtid, dog med den ham egne Blanding af Alvor og Lune vidste at holde Modet oppe hos sine Omgivelser. Ubestikkelig Retsindighed var Grundlaget i hans Charakter. Trofast, som han var i Venskab, havde

han paa den anden Side, naar han havde fattet Mistillid til Nogen, Vanskelighed ved atter at frigjøre sig derfor, som det saa slaaende viste sig ved, at han tiltrods for Alt, hvad der var kommet imellem, til sin Død bevarede sin Sympathi for den preussiske Hær og sin Antipathi for den svenske. I Omgang var han gjæstfri og selskabelig, i sit Hjem en kjærlig og omhyggelig Ægtefælle og Fader.

Medens han garnisonerede i Aalborg, havde han den 25de Juli 1828 ægtet Baronesse Johanne Jacobine Margrethe Juel, Datter af Major, Baron C. F. Juel tll Lundbæk. Hun overlevede ham med 3 Sønner, af hvilke de to ældste bleve Officerer.

Johan Christian Mathias Trepka

stammede fra en oprindeligt polsk Familie, af hvilken Simon Trepka 1758 traadte i dansk Tjeneste og steg til Major. Hans Søn var Christian Frederik Trepka, der efter i lang Tid at have tjent i Generalstaben blev Militairbefuld- mægtiget ved Forbundsdagen i Frankfurt og døde som Generallieutenant og Kammerherre; Dennes ældste Søn i hans 2det Ægteskab med Mathiane, født Bugge, var den Mand, vi her skulle omtale. Født i Kjøbenhavn den 28de December 1809 optoges han, kun 8 Aar gammel, i Land- cadetcorpset, hvorfra han afgik den 1ste Januar 1826 med Secondlieutenants Anciennetet fra 21de December 1823. Han blev ansat ved sjællandske Jægercorps og udviklede

sig i dette flinke og ansete Corps snart til en dygtig, praktisk Officer. Vinteren 1829—30 tilbragte han med allerhøjeste Tilladelse hos Forældrene i Frankfurt, hvor den unge Officer udvidede saavel sine Sprogkundskaber som sit Kjendskab til fremmede Hæres og Staters Forhold. Da han ønskede at indtræde i Generalstaben ligesom Faderen, indtraadte han dernæst ved Oprettelsen af den kongelige militaire Højskole som Elev i dennes yngste Afdeling og 2 Aar senere i Generalstabsafdelingen, fra hvilken han efter den 13de November 1833 at være forfremmet til Premierlieutenant afgik 1834. Han ansattes nu som Adjoint ved Generalqvartermesterstaben, gjorde den befalede 2 Aars Tjeneste ved Cavaleriet og Artilleriet og var derpaa i 1½ Aar beskjæftiget med topographiske Arbejder i Rendsborgs Omegn. I Efteraaret 1837 rejste han med kongelig Understøttelse til Paris, hvor han hørte Forelæsninger ved Generalstabsskolen og deltog i dennes praktiske Øvelser. I Sommerene 1838 og 1839 foretog han taktiske Recognosceringer af Veje og Vandløb i Nørrejylland og indgav samme Aar en større Afhandling om en nøjere Forbindelse mellem Statens originale Maalinger og dens militaire Recognosceringer. I December 1839 blev han sendt som Courer til Forbundsdagen og forskellige tyske Hoffer for at anmelde Frederik VI's Død og Christian VIII's Thronbestigelse. Den 1ste December s. A. var han bleven udnævnt til Divisionsqvartermester à la suite, den 31te s. M. til Capitain af Generalstaben, og den 6te Februar, 1840 fik han Titel af Kammerjunker. 1841 afsendtes han til Hannover i Anledning af en Revision af Overenskomsten angaaende det 10de Forbundsarmeecorps. Da Generalstaben i April 1842

deltet i en topographisk og en taktisk Section, ansattes Trepka ved den sidstnævnte; samme Sommer foretog han en Recognosceringsrejse i Nordre Ditmarsken, den paafølgende gjorde han midlertidig Tjeneste ved den topographiske Section, men kom om Efteraaret til at fungere som Generalstabsofficer ved den til det 10de Forbundsarmee-corps hørende, holsten-lauenborgske Brigade, der blev sammen-draget ved Rendsborg og senere afgik til Corpsmanoeuvrer ved Lüneburg. I 1844 recognoscerede han Færgeforholdene over vore Sunde og Belter. I September 1845 var han commanderet til at overvære den preussiske Hærs Troppe-samlinger ved Stettin og Berlin. Den Tid, han i disse Aar ikke var udcommanderet, var han foruden med Bearbejdelsen af det ved Recognosceringerne m. v. indhentede Materiale væsenligt beskjæftiget med statistiske Arbejder o. l.; af saadanne foreligger en Oversigt over Landets Forsyning med Heste i Statistisk Tabelværk 5te Hefte (1842). Fremdeles kan nævnes en i 1844 udarbejdet, udførlig Fremstilling af forskellige Landes Telegraphvæsen med Forslag til en Ordning herhjemme. Den 31te August 1846 udraadte han af Generalstaben og kom til Fredericia som Major ved 13de Linie-Bataillon.

I Begyndelsen af Krigen 1848 var Trepka en kort Tid attacheret Hovedkvarteret og deltog i Kampene ved Bov og Slesvig. Her blev 13de Linie-Bataillons Commandeur, Oberstlieutenant Krabbe, saaret, og Trepka blev nu beordret tilbage til Bataillon for at overtage Commandoen over den, som han beholdt til sin Død. Saaledes førte han den, foruden i et Par mindre Affairer, den 28de Maj og den 5te Juni, hvor baade Bataillon og dens Commandeur

indlagde sig megen Ære. Den 17de Juli blev han udnævnt til Oberstlieutenant og den 13de September be-
naadet med Dannebrogordenens Ridderkors.

I 1849 indlemmedes 13de Linie-Bataillon i 2den Brigade, der hørte til Besætningen paa Als, og kom ikke til at tage nogen væsentlig Del i Kampen. Den 25de Maj 1850 fik Trepka Obersts Charakter.

Den 16de Juli 1850 rykkede Bataillon, der atter hørte til 2den Brigade, over til Slesvig og anvendtes den 24de Juli til en Flankebevægelse for at understøtte 1ste Divisions Angreb paa Helligbæk; Ø. for Elmskov kom det til et mindre Engagement. Den 25de Juli faldt Trepka under det Tilbagetog, Bataillon maatte foretage gennem Øvre Stollik for den der pludseligt opdukkende, overlegne Fjende. Idet han sprang op paa et Gjærde i Nordkanten af Byen, blev han truffet i Brystet af en Kugle, der øjeblikligt gjorde Ende paa hans Liv; men skjønt Ledelsen herved gik tabt, gjorde Bataillon sin faldne Fører Ære ved i længere Tid tappert at holde fast ved enkelte Dele af Byen.

Hæren og Fædrelandet mistede i Oberst Trepka en højt begavet og kundskabsrig Officer, som i Farens Stund havde vist, at han besad baade Aandsnærværelse og Handlekraft, og til hvem derfor hans Foresatte saa hen med ubetinget Tillid, ligesom hans Undergivne hang ved ham med Beundring for hans ridderlige Mod og med Taknemmelighed for hans faderlige Omsorg for deres Vel. En Omstændighed, der bevirkede, at hans mange fortræffelige Egenskaber ikke altid kom fuldt til deres Ret, var, at han i længere Tid havde lidt meget af Tungsind, der i de sidste Aar yderligere var nærret ved hans Hustrus Sygdom

og tidlige Bortgang. Den 2den Juni 1841 havde han ægtet Ida Louise Mathilde Falbe, Datter af Kammerherre Chr. T. Falbe, men allerede 1849 blev hun paa en Rejse, som hun efter Lægernes Raad foretog til Vestindien, bortkaldt fra Manden og 3 Børn. Af disse blev en Søn, Christian Trepka, som Secondlieutenant ved 18de Regiment dødeligt saaret ved Indtagelsen af Als den 29de Juni 1864

Verner Hans Frederik Abrahamson Læssøe

var født i Kjøbenhavn den 13 September 1811, den fjerde i Rækken af 8 Brødre. Faderen hed Niels Frederik Læssøe, Moderen Margrethe Juliane Signe, født Abrahamson, Datter af den bekjendte Capitain W. H. F. Abrahamson, efter hvem Dattersønnen blev opkaldt. Faa Maaneder efter Dennes Fødsel fik Faderen Ansættelse som Toldinspecteur i Fladstrand, hvorfra han dog 1817 kom tilbage til Kjøbenhavn som Havnecontrolleur. Sønnerne vare bestemte for Studeringerne og bleve satte i Borgerdydskolen i Kjøbenhavn, men da den militaire Vej var og blev Frederik Læssøes eneste Tilbøjelighed, gave Forældrene tilsidst efter for denne — kun et Aar før han skulde være Student —, og ved Nytaar 1827 indtraadte han paa Landcadetacademiet. Efter to Aars Forløb tog han Afgangsexamen og fik Anciennetet fra 21de December 1828 som Secondlieutenant ved Kongens (senere Kronens) Regiment, hvor han efter endnu at have gennemgaaet Academiets Pageklasse, for-

rettede Tjeneste, indtil han 1832 indtraadte som Elev paa den kongelige militaire Højskole. Efter bestaaet Opryknings-examen valgte han Generalstabsafdelingen, og da han i Efter-aaret 1836 afgik fra denne, blev hans Afgangsexamen fremhævet i Skolens Rapport til Kongen. Den paafølgende 20de Maj blev Læssøe udnævnt til Adjoint ved Generalqvartermesterstaben og fik den 24de Maj 1837 Premierlieutenants Charakter. Han gjorde nu, som foreskrevet, Tjeneste ved Artilleriet og Cavaleriet (Husar-Regimentet) og kom endelig i Slutningen af 1838 til Tjeneste ved Generalstabens. De tre paafølgende Sommere anvendtes Læssøe ved Opmaalingsarbejder henholdsvis paa Laaland, i Vendsyssel og paa Falster, og om Vinteren tog han med megen Iver og Interesse Del i de Overvejelser, der førte til Planen for Atlasset over Danmark. Blandt Andet forfægtede han tilligemed flere af Stabens yngre Officerer den Tanke, at Detailmaalingen med Fordel maatte kunne udføres af Guider under Ledelse af Officerer, og førte om Sommeren praktisk Bevis for denne Paastand.

Det var imidlertid ikke blot paa det topographiske Omraade, at Reformerne stode paa Dagsordenen; strax efter sin Thronbestigelse havde Kong Christian VIII nedsat en stor Militaircommission, og, da det var tilladt Udenforstaaende at indgive Forslag til denne, vakte dette et stærkt Røre i militaire Kredse. Læssøe deltog i Udarbejdelsen af tvende til Commissionen indsendte Forslag henholdsvis til Generalstabens og til Infanteriets Ordning. Ved samme Tid fremkom i Dagspressen forskellige Artikler om militaire Forhold, der, undertiden med Rette, men oftere med Urette, tillagdes Læssøe, hvad der, da Artiklerne bleve

meget unaadigt optagne paa allerhøjeste Sted, paadrog ham nogle Advarsler, men paa den anden Side bidrog til, at der i Foraaret 1842 tilstodes ham Permission til en længere Udenlandsrejse samt 1000 Rdlr. i Understøttelse dertil, — «og naar man vil straffe mit formentlige Bladskriveri med store Rejsepenge, saa kan man endda finde sig deri,» skriver han selv. Han blev borte i halvandet Aar og besøgte Tydskland, Schweitz, Frankrig og Italien. Han førte en meget omhyggelig Dagbog, som røber hans mere end almindelige Sands for Kunst og Natur, men som tillige viser, med hvilken Ihærdighed han benyttede enhver Lejlighed til at udvide sine militaire Kundskaber og til at samle Oplysninger, der kunde være til Nytte herhjemme. Som Officer af Generalstaben var det navnlig de til denne henlagte Tjenestegrene, herunder Forplejningsvæsenet, det var paalagt ham at studere, og hans indsendte Rapporter indeholde da ogsaa værdifulde Fremstillinger af fremmede Hæres Ordning paa disse Omraader. Tillige overværede han flere større Troppesamlinger, saaledes ved Berlin og ved Lüneburg.

Under sin Rejse var han bleven Capitain af 2den Klasse i Generalstaben (den 1ste Juli 1842), og kort efter Hjemkomsten blev han Capitain af 1ste Klasse (den 26de November 1843). Han kastede sig nu atter med Iver over de topographiske Arbejder; i 1844 var han paa Opmaaling paa Laaland-Falster, i 1845 i Stevns og paa Møen, i 1846 og 1847 i Jylland, hvor Generalstaben for at vise Nyttens af de nyere Methoder havde overtaget de Maalinger, der vare nødvendige for Kanaliseringen af Gudenaa og for Engvandingsanlægene i Skjern Aaes Vanddistrict; i 1847

maalte han desuden en Del af Kjøbenhavns Omegn. Under disse Campagner arbejdede baade han og hans Guider meget forceret, men uden at det derfor gik ud over Arbejdets Godhed; tvertimod opnaaede han i Forhold til de Midler, han havde til Raadighed, en høj Grad af Nøjagtighed. Det fortjener endnu at nævnes, at Læssøe under Opmaalingerne paa Falster ledede Aabningen af nogle Gravhøje og indsendte Beretning derom til den kongelige Commission for de antiqvariske Mindesmærkers Bevaring, hvorfor Commissionen tilstillede ham en motiveret Takskrivelse. Hvert Efteraar maatte han være tilstede ved Manoeuvrerne ved Kjøbenhavn, hvor han flere Gange fungerede som Overcroqueur

I Efteraaret 1844 blev han ansat som Lærer i Militairgeographi ved den kongelige militaire Højskole, men allerede næste Foraar afskediget, da man, rigtignok aldeles ubegrundet, troede, at han stod i Forbindelse med en Demonstration, som en Del af Eleverne havde sat i Scene mod en ældre Lærer, og som førte til, at Denne maatte trække sig tilbage. De afbrudte Forelæsninger sluttede Læssøe efter Anmodning fra Eleverne den følgende Vinter i et privat Cursus.

I Vinteren 1846—47 laa han heftigt angreben af Typhus, og for at gjenvinde sit Helbred foretog han om Efteraaret, efterat Opmaalingerne vare endte, atter en Rejse til Italien, denne Gang dog kun paa to Maaneder. Mellem Ferrara og Bologna blev han overfaldet af Røvere, men slap med at miste c. 100 Rdl. — et Offer, som Eventyret efter hans egen Udtalelse nok var værdt. Efter at have tilbragt nogle fornøjelige Uger i Rom sammen med

nogle af vore første Kunstnere, Marstrand, Jerichau o. Fl. vendte han tilbage over Paris. Kort efter hans Hjemkomst døde Kong Christian den VIII, og de bevægede Tider, som man nu aabenbart gik imøde, gave Læssøe som alle Andre nok at tænke paa. Den 20de Marts 1848 udnævntes han til Medlem af den permanente Defensions-commission for hele Riget, men faa Dage senere fik han Ordre til at afgaae til Hæren som Stabschef ved Overcommandoen.

I denne Stilling arbejdede Læssøe med rastløs Iver, stræng i sine Fordringer til sig selv som til Stabens andre Officerer, der villigt bøjede sig for ham tiltrods for, at mange af dem vare hans næsten jevnaldrende Omgangsvenner. Der var ingen Tid at spille med Discussioner, da Alt, hvad der angik Felthærens højere Administration, saa at sige maatte bygges paa bar Grund. Det er neppe heller for meget sagt, at Læssøe havde, ganske vist ikke den afgjørende Bestemmelse, men dog en meget væsenlig Indflydelse paa den taktiske Ledelse af Felttoget 1848, saavel som paa den strategiske, forsaavidt ikke her Krigsministeriet af politiske Hensyn greb ind i Overcommandoens Planer. Til General Hedemann, ligesom siden til General Krogh, stod han i det bedste Forhold, og blandt de Egenskaber, der udmærkede ham som Stabschef, er nævnet, at han »paa en ingenlunde ubehagelig Maade kunde være fuldkomment indtrængende med sine Forestillinger, naar han ansaa deres Antagelse for vigtig,» og at han, ligesom overfor Generalen personlig, saaledes heller ikke overfor Omverdenen glemte de Hensyn, han skyldte sin Chef, selv hvor Denne i Virkeligheden havde overladt ham at træffe

Bestemmelse. Sin personlige Tapperhed og Koldblodighed viste Læssøe i Kampene ved Bov og Slesvig, under Paniken i Flensborg samt senere under Fægtningerne ved Dybbøl og Nybøl. I en Indstilling, som General Hedemann nogle Dage før sin Afgang fra Overcommandoen indsendte til Krigsministeriet, omtaler han Læssøe med følgende Ord: «det rigtige Overblik og den rolige Uforsagthed, hvormed han under de stedfundne Fægtninger paa rette Tid og Sted har ledet Tropperne i Ilden, har væsenligt bidraget til Fægtningernes heldige Udfald og fortjener vistnok en Aerkjendelse udover det Almindelige» (udhævet af Generalen).

Den 24de Maj 1848 blev han Major à la suite i Generalstaben, den 8de August Oberstlieutenant, og den 13de September modtog han Dannebrogssordenens Ridderkors.

I Midten af Juli forelagdes den i Malmø vedtagne Vaabenstilsstandsconvention de tvende Hæres Overgeneraler til nærmere Fastsættelse af de militaire Betingelser, og ved de i den Anledning førte Forhandlinger optraadte Læssøe som Delegeret fra dansk Side.

Da General Hedemann den 25de Juli afgav Overcommandoen til General Krogh, forblev Læssøe i Stillingen som Stabschef, ligesom han i samme Egenskab fulgte med General Krogh, da Denne ved Felthærens Opløsning i October 1848 udnævntes til commanderende General i Nørrejylland, og fremdeles da Generalen i Marts 1849 atter fik Overcommandoen over den active Armee. I November 1848 havde imidlertid General Hansen overtaget Krigsministeriet, og det Misforhold, som fra tidligere Tid havde bestaaet mellem ham og Læssøe, og som yderligere

var voxet under daværende Oberst Hansens Mission til Als i Maj 1848, blev efterhaanden saa stærkt, at Læssøe indsaa, at han ikke vilde kunne forblive i sin Stilling. Han holdt dog ud foreløbigt, men kun for i Begyndelsen af 1849 at see Overcommandoens Planer krydsede og dens Virksomhed lammet ved Indgriben fra Krigsministeriet. Endelig blev han tilligemed General Krogh den 15de April fjernet fra Overcommandoen og ansat som Stabschef ved Generalcommandoen paa Fyen.

Paa Foranledning af den nye Øverstcommanderende, General Bülow, blev han dog kort efter stillet til Raadighed for Armeecorpsset. I General Ryes Stab deltog han i Slaget ved Kolding, og da her Commandeuren for 12te lette Bataillon, Major Harbou, blev saaret, fik Læssøe samme Dag Commandoen over Bataillonen, som han førte under Tilbage-toget gennem Jylland. Under dette raadførte Rye sig jevnligt med Læssøe og tildelte stadigt Bataillonen vigtige Hverv; den 7de og 8de Maj kjæmpede den ved Vejle. Da Resten af Ryes Corps indskibedes ved Helgenæs, bleve 12te lette Bataillon og 1ste Jægercorps tilbage tilligemed Cavaleriet under Generalmajor Flindts Commando. Først efter Slaget ved Fredericia og den derpaa følgende Vaabenstilstand dirigeredes Bataillonen mod Syd og gik over Fyen til Als, hvor den forblev til i Juli 1850.

I Stillingen som Bataillonscommandeur indlagde Læssøe sig megen Fortjeneste og høstede ogsaa mange Erfaringer. Da han overtog Commandoen, havde han ikke, siden han var ung Lieutenant, gjort Tjeneste i Geledet; han følte derfor selv, at der manglede ham Noget, men med saa meget større Iver og Interesse gik han tilbunds

i alle Tjenestens Detailler, hvad der vel undertiden generede hans Officerer noget, men uden at det i mindste Maade gjorde Skaar i deres Agtelse og Hengivenhed for ham. Ogsaa Mandskabet, der i Begyndelsen fandt ham vel stræng, lærte hurtigt at skatte hans udmærkede Egenskaber, bl. A. hans utrættelige Omsorg for sine Undergivnes Vel.

Da Felthæren i Juli 1850 paany blev formeret, blev 12te lette Bataillon tildelt 2den Brigade. Den 16de—18de Juli førte Læssøe 2den Divisions Avantgarde; den 21de førte han det over Havetofte fremsendte Recognoscerings-commando.

Den 25de Juli førte han atter 2den Divisions Avantgarde. Han rykkede gennem Øvre Stollik og stødte paa Fjenden tæt S. V. for Byen. En øjebliklig Tøven af det forreste Compagni bragtes af Læssøe personlig snart til at høre op, og han rykkede nu rask frem mod Passet mellem Søerne, der af Insurgenterne var besat med et Jægercorps i Grydeskov og et 6 Pds. Halvbatteri S. for Isted Sø. Ved en heldig valgt Opstilling af de ham medgivne 2 Kanoner fordrev Læssøe Fjendens Artilleri; han gav nu sin Bataillon Ordre til at storme Skoven, fulgt af 2den Reserve-Bataillon, der imidlertid var kommen til, og for at faae et Overblik red han selv op paa en Høj tæt foran Skoven, fulgt af sin Adjutant, Premierlieutenant Aarøe; han sendte Denne afsted med en Ordre til 2den Reserve-Bataillon, men strax efter blev han ramt af en Kugle i Brystet, segnede af Hesten og, da Bataillonens Overlæge samt nogle Officerer nogle Øjeblikke senere kom tilstede, drog Læssøe sit sidste Suk uden Smerte og uden at have forandret en Mine. Klokken var da omtrent 6 om Morgenen; Passet

var allerede taget, og kort efter vare vore Tropper ligeledes Herren over Skoven.

Læssøes Lig blev ført til Flensborg og der den 28de Juli jordet i den store Krigergrav; hans Billede var en af de 4 Medailloner, som prydede Fodstykket til den over Graven rejste Løve.

Der er vel Ingen af de Faldne i alle 3 Krigsaar, med hvem større Forhaabninger ere lagte i Graven end med Læssøe. Mange saa i ham, der faldt uden engang at have ført en Brigade, vor første strategiske og taktiske Capacitet — den Mand, der var bedst egnet til at staae i Spidsen for Hæren. Den ulykkelige Uoverensstemmelse med Krigsminister Hansen var Skyld i, at han i den sidste Del af Krigen ikke kom til at beklæde Stabschefsposten, saaledes som det var det almindelige Ønske i Hæren og udenfor denne. Hans stolte og energiske Charakter, hans klare Forstand, hans varme Følelse for alt Ædelt og Godt og hans store personlige Elskværdighed — hvilket Alt fandt Udtryk i hans smukke, mandige Ydre — havde skaffet ham Sympathi og Højagtelse i vide Kredse. I en snevrere Kreds var han en trofast og hengiven Ven, en kjærlig og opoffrende Broder og Søn. «Hils min Moder» ere de sidste Ord, der tillægges ham.

Anton Philip de Saint-Aubain

var Søn af Oberst i Artilleriet F. J. C. de Saint-Aubain og Hustru Anna Bolette, født Buntzen, altsaa Broder til

Forfatteren «Carl Bernhard». Født i Kjøbenhavn den 16de Februar 1804, indtraadte han i sit 14de Aar paa Landcadetacademiet, hvorfra han afgik til 2det jydsk Infanteri-Regiment som Secondlieutenant med Anciennetet fra 23de Marts 1823. I 14 Aar gjorde han Tjeneste ved dette Regiment, som garnisonerede i Kjøbenhavn, og den unge Saint-Aubain, der var et livligt og virkelystent Menneske og derhos var udrustet med ualmindelige Kræfter og fortrinlige Anlæg til alle Idrætter, søgte i denne Tid oftere Lejlighed til at uddanne sig i forskellige praktiske Øvelser; saaledes gjennemgik han Cavaleriskolen paa Jægersborg, en Skole for Bajonætfægtning i Kjøbenhavn og en lignende for Landsens Brug i Næstved. Ved Regimentet, ligesom tidligere paa Academiet, var han almindeligt afholdt særligt for den ridderlige Aabenhed, hvormed han stedse var rede til at paatage sig Ansaret for en eller anden begaaet ungdommelig Ubesindighed, men paa den anden Side ogsaa til at hævde sin egen eller Kammeraters formentlige Ret. Den 29de November 1831 udnævntes han til Premierlieutenant, og den 1ste October 1837 afgik han fra Regimentet, idet han efter Ansøgning var udnævnt til Adjutant ved de dansk-ostindiske Tropper og Capitainvagt-mester i Fortet Tranquebar. Han arbejdede nu ihærdigt for at erhverve sig de til denne Stilling fornødne theoretiske og praktiske Kundskaber i Artilleri- og Ingenieurfagene, men kom under Artilleriexercitsen tilskade ved en omstyrtet Kanon, saa at han ikke til den fastsatte Tid kunde afgaae til sin Bestemmelse. Kong Frederik VI, der var Saint-Aubains særlige Velynder og, lige siden han var Cadet, havde taget sig faderligt af ham, lovede ham da at give

ham en anden Ansættelse, tilmed da Opholdet i Troperne neppe vilde passe for hans blodrige Constitution, og den 21de April 1839 erholdt Saint-Aubain Afsked i Naade fra de ostindiske Tropper. Samme Aar hensov imidlertid hans kongelige Beskytter uden at have naaet at indfrie sit Løfte, og Saint-Aubain tilbragte nu 8 lange Aar med forgjæves Solliciteren om Ansættelse, idet han ved Kaarttegning og Contoirarbejde erhvervede sig og Sine et mange Gang knapt, nødtørftigt Udkomme. Tillige søgte han Uddannelse ved Toldvæsenet og havde endelig faaet Haab om en Ansættelse i dette Fag, da Krigen brød ud. Saint-Aubain laa den gang syg af en heftig Lungebetændelse, men saasnart han blot var bleven Reconvalescent, stillede han sig til Krigsbestyrelsens Raadighed. Hans Ønske, at afgaae til Felthæren, blev dog foreløbigt ikke opfyldt; den 1ste Juli 1848 blev han med Capitains Charakter ansat ved Kjøbenhavns Excercerskole, hvis Forstander han blev nogle Maaneder senere; her udviklede han en saa omsigtsfuld og energisk Virksomhed under vanskelige Forhold, at han den 22de Januar 1849 gjenoptoges i Armeens Linie paa sin tidligere Plads d. v. s. med Capitains Anciennetet fra 28de Juni 1840. Han blev først ansat som Compagnichef ved 3die Linie-Bataillon, men fik allerede under 29de Juni s. A. Majors Charakter uden Anciennetet og den 10de Juli midlertidigt Commandoen over 9de Linie-Bataillon, hvis Commandeur, Major Krabbe, var falden ved Fredericia. Senere blev han ansat som Major ved 2den Forstærknings-Bataillon, hvis Commandeur han dog factisk var, da Oberstlieutenant du Plat endnu ej var restitueret efter sine Saar. Den 10de April 1850 fik han Majors Anciennetet og blev Commandeur

for 4de Forstærknings-Bataillon; han laa nu i Cantonnement i Horsens indtil den 13de Juli, da Bataillon en brød op og efter 5 Dages anstrængende Marche ankom til Flensborg, hvor nogle Dage hengik med Bivouakeringer, Allarmringer og Recognosceringer, indtil hele Armeen den 23de Juli var koncentreret S. for Flensborg. Hans Bataillon hørte til 6te Brigade (Irminger) og var i Ilden baade den 24de og den 25de Juli. Den første af disse Dage var det første Gang, at 4de Forstærknings-Bataillon og dens brave Commandeur kom i en alvorlig Fægtning. 6te Brigade var ved Slagets Begyndelse i 2den Linie, men, da vor venstre Fløj blev trængt, blev 4de Forstærknings-Bataillon sendt til Forstærkning, og Fjenden blev nu »kastet med en saadan Heftighed, at han senere intet Forsøggjorde paa at trænge frem ad denne Kant.« Tidligt den næste Morgen, da 6te Brigade blev bragt i Ilden ved Bøgholt til Understøttelse for 5te Brigade, stod 4de Forstærknings-Bataillon yderst paa højre Fløj, og, efterat Fjenden var kastet, hørte Bataillon en til den Del af Brigaden, som blev samlet ved Chausseen for at angribe Fjendens meget stærke Stilling foran Isted Kro. »Stormen blev udført med uimodstaaelig Kraft og i fortrinlig Orden« og afgjorde Dagens Skjæbne. Blandt de Offre, den kostede, var Saint-Aubain; han havde maattet lade sin Hest blive tilbage i Bøgmosen og gik tilfods paa Chausseen ved Siden af Brigadecommandeuren, da en Granatstump knuste hans højre Ben over Ankelen. Efter en foreløbig Forbinding blev han ført til Flensborg, hvor han døde den følgende Dag umiddelbart efter at være amputeret. Han efterlod Enke, Karen Kir-

stine, født Larsen, og mange Børn, af hvilke en Søn blev Officer i Rytteriet.

Saint-Aubains nærmeste Foresatte, Oberst Irminger, har givet hans Charakteristik med følgende Ord: »Armeen mistede i Major de Saint-Aubain en Officer, der ved sin Dygtighed, sin Bestemthed og sit uforfærdede Mod havde erhvervet sig sine Kammeraters Højagtelse og sine Undergivnes Tillid og Kjærlighed. Bataillonén tabte i ham en Commandeur, der med utrættelig Iver og Omhu sørgede for dens krigeriske Uddannelse og Velvære, og som ved sin Personlighed og sit Exempel forstod at henrive sine Undergivne til den højeste Pligtopfyldelse. — Stedse vil hans Navn blive nævnet blandt de tappreste Førere, som ere faldne i den sidste Krig for Danmarks retfærdige Sag.«

Ernst Heinrich August Meyer

var født den 9de Marts 1802 i Glückstadt, hvor hans Fader, Gottfried Heinrich Meyer, stod som Capitain i Dronningens Livregiment; Moderen hed Agnete Louise, født Stage. Ved Nytaarstid 1814 blev Ernst Meyer Volontair ved Landcadetcorpset, 2 Aar derefter militair Kostcadet og atter 1 Aar senere virkelig Cadet. Den 28de December 1820 erholdt han Secondlieutenants Anciennetet, men maatte endnu et Aar gjøre Tjeneste som Page, indtil han den 1ste Januar 1822 afgik til Tjeneste ved jyske Regiment lette Dragoner i Randers, det senere 5te Dragon-Regiment. Forfremmelsesforholdene vare dengang alt andet

end glimrende, thi af Regimentets 15 Secondlieutenanter stode kun 8 i virkeligt Secondlieutenants Nummer. Meyer stod da ogsaa 20 Aar i denne Grad og fik den 20de Marts 1841 reserveret Ritmesters Anciennetet, endnu inden han var rykket op paa Premierlieutenants Gage (12te Februar 1842); Charakteren havde han faaet den 5te Juni 1832. De slette Udsigter svækkede dog ikke Meyers Iver for hans Kald; tidligt gjaldt han for at være en udmærket Rytterofficer. Allerede inden han kom i Nummer som Secondlieutenant, blev han udtaget til Regimentsadjutant, noget senere tillige til Forstander for Regimentets Undervisningsanstalt og indlagde sig særligt i sidstanførte Stilling megen Fortjeneste, saa at han den 18de September 1843 udnævntes til Ridder af Dannebrog. Den 2den Marts 1848 blev han Ritmester af 2den Klasse og ansat som Skoleforstander ved 5te Dragon-Regiment. I April mødte Rekruterne, men Skolen blev pludseligt afbrudt, da Meyer med sit uøvede Mandskab maatte marchere til Aalborg for derfra at blive overført til Fyen. Skolen blev atter etableret i Odense, men under saare tarvelige Forhold, uden nogen Lieutenant, med 5 Underofficerer og tilsidst kun 22 Heste; kun Skoleforstanderens Activitet tidligt og silde skyldtes det, at Resultatet alligevel blev tilfredsstillende. Den 12te August s. A. blev han Ritmester af 1ste Klasse og det følgende Foraar Commandeur for 4de Dragon-Regiments 1ste Escadron, der henhørte til den af Major Saurbrey commanderede 3die Cavaleri-Division. Escadronen deltog i Affairen ved Adsbøl den 3die April 1849, men laa i Resten af Felttoget som Kystbevogtning paa Als, hvor den ligeledes cantonnerede Vinteren over. Dagligt foretog Meyer med

sin Escadron forcerede Marcher og Terrainridning; dens Indøvelse vakte almindelig Beundring hos Alle, der saa den, og navnlig General Schleppegrell glædede sig ofte ved det smukke Syn.

Ved Fjendlighedernes Gjenoptagelse 1850 hørte Meyer til den Styrke ($1\frac{1}{2}$ Escadron), der den 17de Juli sendtes forud under Major H. Scharffenberg for at dække Flensborg. Den 25de Juli var Escadronen delt, idet Halvdelen var underlagt 1ste Brigade, medens Resten fulgte med 2den Divisions Hovedstyrke (2den Brigade) tilligemed Halvdelen af 3die Escadron (Buchwald); begge disse Halvescadroner førtes af de respective Escadronscommandeurer. Da der nu, efterat Øvre Stollik var passeret, hørtes Skydning fra denne By, blev først Meyers ene Deling under Premierlieutenant Nellesmann sendt tilbage til Byen, og derefter hele den disponible Rytterstyrke beordret til at ataquere den fremtrængende Fjende. Ved det andet Angreb paa de af fjendtligt Fodfolk besatte Hegn, fik Ritmester Meyer et Skud i Underlivet. Han havde dog endnu Kraft til at holde sig paa Hesten og meldte sig fra Tjeneste hos General Schleppegrell, der tog Afsked med ham i anerkjendende og bevægede Ord. Ledsaget af sin Overvagtimester, Maglebye, red Ritmesteren endnu et langt Stykke Vej, inden han naaede at faae fat i en Vogn. Han blev foreløbigt forbundet og kjørt til Flensborg, hvor han, da han var kommen til Ro, sagde til Maglebye: »Nu faaer det gaae som det vil, vi have idag gjort vor Pligt.« Han laa nu rolig hen, indtil han døde om Aftenen Kl. $10\frac{1}{2}$.

Meyer havde været tvende Gange gift, først med sin Regimentscheffs, Generalmajor Christensens, Datter Frederikke,

der døde efter faa Aars Ægteskab, siden med hendes Søsterdatter, Jacobine Christiane Ørum, Datter af Justitsraad, Branddirecteur Ørum i Ribe. Hun overlevede ham med 2 Sønner og 3 Døttre, foruden 2 Sønner af 1ste Ægteskab; af disse sidste har den ene tjent i Faderens Vaaben.

Nogen Tid efter Ritmesterens Død modtog Enken et Brev, undertegnet af Escadronens samtlige Underofficerer og Menige, der i simple, kraftige Ord tolkede deres Sorg over Tabet af deres Chef: de havde mistet en mild og retfærdig Foresat, en Fader, hvis Stræben gik ud paa at glæde og gavne sine Undergivne; Enhver bestræbte sig derfor ogsaa for ved exemplarisk Vandel og nøjagtig Opfyldelse af sine Pligter at sikre sig hans Tilfredshed; de kunde forsikre Fruen om, at der ikke var nogen Underafdeling af den danske Hær, hvor der herskede strængere Orden, bedre Tone og inderligere Forhold mellem Foresatte og Undergivne end i den Escadron, der havde været commanderet af den Afdøde. — Alle, der have kjendt Meyer, samstemme med dette smukke Vidnesbyrd, og endnu kan mangen ældre Rytterofficer blive varm ved at høre hans Navn nævne.

Johannes Frederik Ludvig Mathiesen

var født i Kjøbenhavn den 28de Februar 1808; Forældrene vare Capitain Gregorius Benedictus Mathiesen og Hustru Barbara Christine, født Brandt. 14 Aar gammel, indtraadte

den unge Mathiesen, der et Par Aar tidligere havde mistet sin Fader, paa Landcadetacademiet, hvorfra han efter i et Aar at have gjort Tjeneste som Cadetcorporal og opvartende Page afgik ved Nytaar 1829 som Secondlieutenant i Infanteriet med Anciennetet fra 17de December 1827. Han kom først til 3die jydsk Infanteri-Regiment i Aalborg, men allerede faa Maaneder efter blev han forsat til det Regiment, hvor hans Fader i sin Tid havde tjent, nemlig Prinds Christians (efter Christian VIII's Thronbestigelse Kongens) Regiment i Kjøbenhavn. Ved Omorganisationen 1842 blev Johannes Mathiesen, der den 1ste Januar 1836 var bleven Premierlieutenant, ansat ved 10de Linie-Bataillon i Kjøbenhavn, men fik nogle Maaneder senere Tilladelse til at bytte med Premierlieutenant Høhling ved 11te Linie-Bataillon i Aalborg. Ogsaa her blev han kun kort, idet han den 29de November 1843 blev ansat som Vagtmesterlieutenant i Nyborg Fæstning. Den 3die Februar 1848 afgik han fra denne Stilling og kom til 1ste Linie-Bataillon, hvor han med Hæder nævnes i Rapporterne over Affairen ved Bau og Slaget ved Slesvig, i hvilket sidste han blev saaret og fanget. Den 27de Maj s. A. blev han Capitain og efter sin Hjemkomst fra Fangenskabet Commandeur for 2det Compagni af sin gamle Afdeling, der den 29de December s. A. fik Navn af 1ste lette Bataillon. I det paafølgende Felttog omtales han med Udmærkelse for sin Deltagelse i Recognosceringen ved Dybbøl den 12te April og særligt i Slaget ved Fredericia den 6te Juli, hvor han ved Kampens Begyndelse blev saaret af en Kugle i Munden, saa at han ikke kunde tale, men desuagtet deltog i Slaget til dets Slutning. Den 9de Sep-

tember s. A. blev han decoreret med Dannebrogssordenens Ridderkors. I 1850 var han i Ilden begge Isteddagene; den sidste af disse blev han, da han i Spidsen for sit Compagni »med den største Bravour« stormede Teglværket ved Bøgholt, dræbt af en Kugle gennem det venstre Øje.

Den 29de December 1848 havde Johannes Mathiesen ægtet en Datter af Agent O. B. Suhr i Nyborg, Sophie Erasmine Theodora, men efterlod ej Børn. Han var ingen Mand af mange Ord, men ved sin rolige, bestemte Optræden indgød han Høje og Lave en Tillid, som ikke blev skuffet, da det gjaldt.

Christian Mathiesen

var født i Kjøbenhavn den 20de December 1807; Faderen, en født Normand, var ansat ved Toldvæsenet, men var under Krigen i Aarhundredets Begyndelse indtraadt som Secondlieutenant i Kjøbenhavns Infanteri-Regiment; Moderen hed Magdalene Charlotte, født Colditz. Dette Hjem, der udmærkede sig ved det smukke Sammenhold, der tiltrods for de trange Kaar bestod mellem dets Medlemmer, blev 1811 sprængt ved en tragisk Begivenhed, og den lille Christian, der dengang kun var 3 Aar gammel, blev taget i Huset af Faderens Compagnichef, Major (senere Oberst) C. F. Hagen, der bestemte Drengen til Studeringerne. Her gjorde han vel gode Fremskridt, men hans hele Hu stod til at blive Soldat, saa at Plejefaderen omsider gav efter og den 4de Januar 1823 fik ham optaget paa Landcadet-

academiet. Ved Nytaar 1829 afgik Mathiesen som Second-lieutenant med Anciennetet fra 30te Juli 1828 til 1ste Livregiment, hvor Plejefaderen nu var tjenestegjørende Oberstlieutenant, og hvor man hurtigt lærte at skatte den unge Officers Duelighed og Tjenesteiver, saa at han i stor Udstrækning anvendtes saavel ved Rekruternes som ved Underofficerernes Uddannelse. Den 14de December 1836 fik han Premierlieutenants Anciennetet, men blev c. 1^{1/2} Aar senere forsat til oldenborgske Infanteri-Regiment i Rendsborg som Følge af et Sammenstød, han ved Parolen havde havt med sin Regimentschef. Ved Omordningen 1842 ansattes han ved 11te Linie-Bataillon i Aalborg, men kom 1846 ved Bytning med en Kammerat tilbage til Rendsborg til 15de Linie-Bataillon, hvor han stod ved Oprørets Udbrud og den 24de Marts 1848 gjorde sig bemærket ved sin djærve Optræden ligeoverfor Prindsen af Noer. Han maatte nu udstede Revers om ej at tjene mod Oprørerne og kom derfor ej til at deltage i Felttoget 1848, under hvilket han forrettede Tjeneste dels ved en Exercerskole i Nyborg, dels som Commandeur for et Frilods-Jægercompagni i Middelfart. I December s. A. blev han ansat som Commandeur for 4de Compagni af 1ste Forstærknings-Jægercorps, der lagdes i Cantonnement paa Als. I det følgende Felttog deltog Corpset med Hæder i Kampene i Sundeved og Slaget ved Fredericia, og Mathiesen, der, navnlig for sit Forhold i sidstnævnte Slag, omtales med Udmærkelse i Rapporterne, blev under 9de September s. A. udnævnt til Ridder af Dannebrog. Da 1ste Forstærknings-Jægercorps den 25de Juli 1850 rykkede frem over Rømmek mod Isted By, var Mathiesen med sit Compagni paa venstre Fløj og

blev, idet han førte det frem til Storm, ved Broen, som fører til den sydlige Del af Byen, ramt af en Geværkugle, der strakte ham død til Jorden.

Christian Mathiesen var lille af Væxt, men kraftig og elegant bygget. Han havde et vindende Væsen og mange Interesser, der forskaffede ham Kammeraternes Ven-skab paa samme Tid, som hans sunde Forstand, bestemte Charakter og glødende Fædrelandskjærlighed erhvervede ham Alles Højagtelse. I Vinteren 1849—50 var der saaledes Tale om at vælge ham til Landstingsmand som Re-præsentant for Hæren, en Ære han dog frabad sig, navnlig fordi han frygtede for, at den skulde hindre ham i hans Tjeneste.

Den 10de December 1848 havde han ægtet Emilie Møller, Datter af Kjøbmand Broder Møller i Aalborg. Hun overlevede ham, men Ægteskabet var barnløst.

Frederik Christian Nicolai Møller

var født den 28de Juni 1811, vistnok i Kjøbenhavn; hans Fader eller Plejefader var Skibscapitain. Prinds Christian Frederiks, den senere Kong Christian VIII's Protection skaffede ham 1827 en Plads paa Artillericadet-Institutet, ved hvis Ophævelse den 1ste Juli 1830 han tilligemed de øvrige Stykjunkere, der havde meldt sig til at gennemgaae den samtidigt oprettede kongelige militaire Højskole, udnævntes til Secondlieutenant à la suite i Armeen uden Anciennetet. Allerede den 1ste November s. A. afgik han dog fra Høj-

skolen, ansattes ved Dronningens Livregiment i Glückstadt og erholdt Anciennetet fra den paafølgende 1ste December. Her stod han fra den 20de Juli 1837 som Premierlieutenant, indtil han i 1842 kom til 13de Linie-Bataillon i Fredericia; den 3die Februar 1848 afløste han Capitain Johannes Mathiesen som Vagtmesterlieutenant i Nyborg. Den 17de Juli s. A. blev han Capitain og ansattes det følgende Aar som Compagnichef ved 3die Forstærknings-Bataillon. Efter at have udmærket sig ved Fredericia den 6te Juli blev han den 9de September s. A. udnævnt til Ridder af Dannebroke. Den 25de Juli 1850 blev han ved Sortehøj først saaret i Laaret; han blev nu lagt paa en Baare og skulde bæres bort, idet han spøgende gav sin Oppasser en Ordre angaaende Naturalforplejningen, da en ny Kugle ramte ham oven i Hovedet og læderede Hjernen. Uden at være kommen til Bevidsthed — han laa og gjentog bestandigt sine sidste Ord til Oppasseren — døde han i Flensborg den 27de Juli og blev begravet samme steds den 30te.

Foruden som en ivrig og tapper Soldat skildres Møller, der døde ugift, som en elskværdig Kammerat af stort selskabeligt Talent, meget soigneret i Ydre og Mannerer.

Wilhelm Heinrich August Kranold

blev født den 12te Januar 1818 i Itzehoe, hvor hans Fader, Cand. theol. W. H. O. J. Kranold — gift med Louise

Wilhelmine Dreessen — var Lærer og Institutbestyrer. Fra sin tidligste Ungdom følte han Lyst til Soldaterstanden, og da en Ansøgning om en Friplads for ham paa Landcadet-academiet blev afslaaet, lod han sig, 15 Aar gammel, hverve ved Livregiment lette Dragoner, der havde Garnison i hans Fødeby. Forfremmet til Corporal ved første Vacance, gjorde han Tjeneste ved Regimentet indtil Foraaret 1836, da han med Bibeholdelse af Lønning m. v. erholdt Orlov til Kjøbenhavn for at forberede sig til den kongelige militaire Højskole. Kong Frederik VI tilstod ham nu de nødvendige Midler til, at han kunde frekventere Professor Mariboës Institut, og i October 1838 bestod han med Ære Adgangsexamen, indtraadte som Elev i Højskolens yngste Afdeling og udnævntes som saadan til Secondlieutenant à la suite i Artilleriet uden Anciennetet. Som Følge af en langvarig Sygdom absolverede han først 1842 Opryknings-examen, hvornæst han erholdt Tilladelse til at indtræde som Generalstabs elev i ældste Afdeling. 1844 bestod han Afgangsexamen, fik nu tillagt Secondlieutenants Anciennetet fra 1ste November 1840 og udnævntes den 6te December 1845 til Premierlieutenant à la suite i Artilleriet med Anciennetet fra 1ste August 1844.

Han havde netop gennemgaaet den befalede praktiske Uddannelse ved Vaabnene og ved selve Generalstaben, da han i April 1848 beordredes til at afgaae til Armeen. Her ansattes han først som Adjutant ved Avantgarden for siden i samme Egenskab at gaae over til den under Olaf Rye ny formede 3die Brigade. I en Indstilling af 10de Juli s. A. udtaler Rye, at Kranold, der havde deltaget i Slaget ved Slesvig samt Affairerne i Sundeved den 28de

Maj og den 5te Juni, »stedse har vist glimrende Mod, ligesom hans udviste Dygtighed ved alle Lejligheder fortjener Anerkjendelse.« Den 17de Juli blev han udnævnt til Capitain af 2den Klasse og Adjoint i Generalstaben, hvorhos han den paafølgende 13de September hædredes med Dannebrogordenens Ridderkors. Efter den tidligere 3die Brigades Opløsning kom han med Oberst Rye til 2den Brigade, senere til 6te Brigade og atter som Stabschef tilbage til 2den — der nu commanderedes af Oberst Wickede, senere af Oberst Thestrup — samtidigt med, at han den 20de Februar 1849 udnævntes til Capitain af 1ste Klasse. Som Stabschef tog han virksom Del i Expeditionen i Sundevad fra 3die til 7de April, men forblev Resten af Felttoget 1849 paa Als. Om Efteraaret ansattes han som ældste Adjutant ved den etablerede Generalcommando paa Als, men blev i December 1849 atter ansat som Stabschef ved 2den Brigade, denne Gang under Oberst Baggesen. I denne Stilling faldt han den 25de Juli 1850, ramt af en Kugle i Brystet ved Indgangen til Øvre Stollik, da han sprængte tilbage til Byen for at skaffe Oplysning om Anledningen til den dersteds begyndte Skydning.

Hans Støv hviler paa Ulkebøl Kirkegaard ved Siden af Svenskeren Leijonhufvuds Grav paa en Plet, han under sit lange Ophold paa Øen selv havde udsøgt sig.

Ved Kranolds tidlige Bortgang mistede Hæren en Officer, der — ved de betydelige Anlæg, den Alvor og Energi, han ikke blot ved videnskabelige Sysler eller den daglige Tjeneste, men ikke mindst i den fjendlige Ild havde lagt for Dagen — sikkert, hvis det havde været forundt ham

at leve, vilde have erhvervet sig en fremragende Plads i dens Rækker.

Den 10de Juli 1850 havde han ægtet Albertine Julie Darre, Datter af den allerede dengang afdøde Major H. Chr. Darre.

Georg Frederik Sophus Falkenberg,

Søn af Oberst Georg Frederik Krogh Falkenberg og Hustru Anna Sophie, født Pahl, blev født den 19de Februar 1811 i Kalundborg, hvor hans Fader dengang laa i Cantonnement som Capitain ved 2det jydske Infanteri-Regiment. Kort efter sin Fødsel blev han indskrevet ved Landcadetcorpset, hvor han den 1ste Januar 1826 indtraadte som virkelig Cadet. Femaarsdagen herefter blev han efter at have bestaaet Officersexamen Secondlieutenant à la suite ved 2det jydske Regiment, men forblev som Commandersergent ved Cadetcorpset indtil den 28de Juli s. A., da han med Anciennetet fra 6te Juni 1829 afgik til Regimentet, hvor Faderen endnu i nogle Aar tjente sammen med Sønnen. Denne blev den 22de Januar 1839 Premierlieutenant og overgik i 1842 til den af 2det jydske Regiment dannede 9de Linie-Bataillon, med hvilken han rykkede ud 1848 og bl. A. deltog i Slaget ved Slesvig. I August Maaned s. A. kom han som Compagnicommandeur til 1ste Bataillon danske Frivillige og efter dennes Opløsning til 1ste Reserve-Bataillon. Den 22de Januar 1849 blev han Capitain og fremhævedes s. A. i Rapporten for sin Delta-

gelse i Affairen ved Avnbøl den 5te April. Han faldt den 25de Juli 1850 i Spidsen for sit Compagni, der hørte til 2den Divisions, af Oberstlieutenant Henckel commanderede Hovedreserve, da denne gik frem for at fordrive Fjenden fra Øvre Stollik. — Hans Lig blev bragt til Flensborg og der bisat den 28de Juli, men senere ført til Kjøbenhavn og begravet paa Assistents Kirkegaard.

Falkenberg omfattede med Liv og Lyst sin militaire Stilling, hvortil han tiltrods for et noget uanseligt Ydre havde fortrinlige Anlæg, navnlig i praktisk Retning. Skydning var hans Yndlingsfag, og han hjembragte ikke sjældent Præmier fra Officerernes Skydeforening paa Enighedsværn, ligesom han, da han rykkede ud, medførte sin Riffel, som han oftere fandt Lejlighed til at bruge. Som Kammerat var han paa Grund af sin livlige og elskværdige Charakter ligesaa afholdt, som han paa Grund af sin Samvittighedsfuldhed og Duelighed var skattet af sine Foresatte. — Han var gift med en Datter af Oberst i Livjægercorpset C. C. V. Tronier, Andrea Cecilie, der overlevede ham, men uden Børn.

Carl Harald Baggesen

var født i Kjøbenhavn den 7de December 1817, Søn af Hof- og Stadsretsprocurator Hermann Baggesen og Broder til den som Batterichef bekjendte, senere Major J. P. Baggesen. Da han fra Barn af havde Lyst til ligesom den ældre

Broder at blive Soldat, kom han, 15 Aar gammel, paa Landcadetacademiet, hvorfra han den 1ste Maj 1837 afgik til slesvigske Infanteri-Regiment som Second-lieutenant med Anciennetet fra s. D. Den 1ste Juli 1842 kom han til 13de Linie-Bataillon i Fredericia, den 4de November 1844 som Premierlieutenant til 16de Linie-Bataillon i Rendsborg. I Foraaret 1847 blev han commanderet til midlertidig Tjeneste ved 1ste Linie-Bataillon, med hvilken han derfor kom til at rykke ud i 1848, og hvis Commandeur, Olaf Rye, omtaler hans Deltagelse i de første Kampe paa følgende Maade: »Han har ved Flensborg vist særdeles Mod og Uforfærdethed og var paa de mest udsatte Punkter stedse i Spidsen for sit Mandskab; ved Slesvig styrtede han frem over Dannevirke, opmuntrede Mandskabet til at følge efter sig og hjalp til at drive Fjenden tilbage over 3 Hegn, indtil han blev truffet af en Kugle i Skulderen.« Saaret var haardt og, da Bataillonens noget senere maatte gaae tilbage, faldt Baggesen i fjendtligt Fangenskab. Den 13de September s. A. erholdt han Dannebrogssordenens Ridderkors. Efter i April 1849 at have deltaget i Fremrykningen i Sundved blev Baggesen i Maj Maaned commanderet til Københavns Exercerskole. Samme Efteraar fik han, der den 2den Juli s. A. var bleven karakteriseret, men først den 10de Januar 1850 blev virkelig Capitain, Commandoen over 3die Linie-Bataillons 2det Compagni. — Den 25de Juli 1850 dannede hans Compagni under Fremrykningen over Bøgmose 3die Linie-Bataillons højre Fløj, men blev skilt fra Resten af Bataillonens og omsider nødsaget til at gaae tilbage for en overlegen Modstander. Under Retraitten, ved hvilken Compagniet, understøttet af to Com-

pagnier af 1ste Forstærknings-Bataillon under Capitain Sperling, i nogen Tid hævdede sin Stilling lige udenfor Bøgholt, faldt Baggesen, ramt af en Kugle i Hjertet. Hans Hustru, Frederikke Dorthea Charlotte Elisabeth, født Ellertsen, hvis Fader var Grosserer i Kjøbenhavn, overlevede ham med 2 Døttre.

Baggesen var en høj, rank Skikkelse med et vindende Udvortes og var paa Grund af sin Ligeformhed og Hjertensgodhed meget afholdt af Venner og Undergivne. I sit Hjem var han en omhyggelig og kærlig Familiefader, i Tjenesten en dygtig Soldat og en brav Kammerat.

Ludvig Frederik August Lunddahl

var født den 12te August 1820 i Maribo, hvor hans Fader, Kammeraad Hans Jacobsen Lunddahl, var Amtsforvalter; Moderen hed Charlotte Amalie, født Rye. Efter i Hjemmet at have nydt Undervisning af en Huslærer kom Sønnen, 13 Aar gammel, til Kjøbenhavn for at uddannes til Officer; ligesom hans ældre Broder, senere Oberst C. C. L. Lunddahl, ønskede han at indtræde i Artilleriet og var alt 1836 saavidt fremme i Kundskaber, at han vilde have kunnet indstille sig til Adgangsexamen til den kongelige militaire Højskole. Da man imidlertid endnu ikke ansaa ham for moden til at indtræde som Elev paa Skolen, lod han sig antage som frivillig Overjæger i jyske Jægercorps. 1838 bestod han Adgangsprøven, blev Secondlieutenant i Artille-

riet uden Anciennetet, bestod 1840 Oprykningsexamen og fik nu tillagt Anciennetet af 21de September 1838, men forlod den 25de August 1842 Højskolen uden Afgangsexamen og blev med sin Anciennetet ansat som Second-lieutenant ved 1ste Jægercorps. Allerede 3 Aar senere erholdt han Tilladelse til at træde à la suite i Jægerne for som Sectionsingenieur at deltage i Bygningen af Bane-strækningen Kjøbenhavn-Roskilde. 1846 gjorde han en Rejse til Norge paa Foranledning af Jernbanebestyrelsen, ligesom han det følgende Aar, da han var bleven ansat som Stationsinspecteur i Roskilde, gjorde en Rejse til Nordtyskland, Sachsen og Preussen for at sætte sig ind i Banernes Drift. Efter hans Hjemkomst blev Revisionen af et Project til Banens Forlængelse til Korsør ham overdraget. Den 1ste Januar 1847 var han rykket op til Premier-lieutenant, og da han ved Krigens Udbrud atter meldte sig til Tjeneste ved Hæren, blev han ansat som Adjutant ved 1ste Reserve-Jægercorps, der i 1848 ikke kom til at deltage i nogen Kamp, hvorimod det 1849 var i Ilden ved Avnbøl den 5te og Ullerup den 6te April, Krybily den 3die og Gudsø den 7de Maj, Udfaldet fra Fredericia den 30te Juni samt endelig i Slaget den 6te Juli. Lunddahl deltog med Ære i alle disse Affairer, blev efter det sidstnævnte Slag ansat som midlertidig Compagnicommandeur ved Corpset og modtog den 9de September Dannebrogssordenens Ridderkors. Den 18de October s. A. blev han forsat til 1ste Reserve-Bataillon som Chef for 2det Compagni og laa nu i Vinter-quarter paa Als. Den 22de Marts 1850 blev han Capitain. Den 25de Juli faldt han i Øvre Stollik, da Hoved-reserven tilbageerobrede Byen, ramt af en Kugle i Tindingen.

Lunddahl skildres som en ivrig og energisk Natur, baade som Soldat og som Jernbaneembedsmand, altid meget afholdt af sine Undergivne, som han ogsaa udenfor den egentlige Tjeneste tog sig meget af. Han var derhos en Mand med mange Interesser, særligt for Theatret. Den 15de Maj 1847 havde han ægtet en danskfødt Skuespillerinde ved Theatret i Christiania, Alvilda Hardenberg, i hvilket Ægteskab der fødtes en Søn og 3 Maaneder efter Faderens Død en Datter.

Henrik Christian Theodor Dau,

Søn af Capitain ved Kongens (Frederik VI's) Regiment, Niels Ludvig Dau, og Hustru Henrikke Sophie, født Platou, var født i Kjøbenhavn den 6te Marts 1822. Han mistede tidligt sin Fader og kom, 14 Aar gammel, paa Landcadet-academiet, hvor han 5½ Aar senere tog Officersexamen; efter endnu et Aar at have gjort Tjeneste som Repetent afgik han den 1ste November 1842 som Secondlieutenant med Anciennetet af 1ste November 1840 til 4de Linie-Bataillon. Her tjente han sammen med sin 18 Aar ældre Broder, Carl Wilhelm Dau, der allerede i flere Aar havde været Capitain, da den yngre blev Officer. og som ved mange Lejligheder tog sig broderligt af ham. De rykkede ud sammen 1848 og deltog i Kampene ved Bov, Slesvig og Nybøl. Da Bataillonens Commandeur, Oberstlieutenant Blom, i Begyndelsen af Juni overtog en Brigade, fik den ældre

Dau midlertidigt Commandoen over 4de Linie-Bataillon, og den yngre, der den 27de Maj s. A. var forfremmet til Premierlieutenant, Commandoen over hans Compagni, som han førte i Slaget ved Dybbøl den 5te Juni. Under Kampen om Stenderup By »roses han baade for tappert Angreb og for modigt at have holdt Byen og understøttet de tilbageviggende Tropper.« Efter Felttogets Slutning modtog begge Brødre den 13de September Dannebrogssordenens Ridderkors. Endnu i den første Del af Felttoget 1849 stode de ved hinandens Side; de deltog i Fremrykningen i Sundeved, men under den senere Del af Felttoget laa Bataillon paa Als. Efter Slaget den 6te Juli blev Carl Dau Major og forlod Bataillon; Christian Dau afgik i Foraaret 1850 som Compagnicommandeur til 4de Forstærknings-Bataillon. Den 24de Juli s. A. saaes Brødrene for sidste Gang — atter ved en By ved Navn Stenderup. Da Majoren her om Eftermiddagen rykkede frem med sin Bataillon (5te Forstærknings-) som Reserve for Forposterne, mødte han sin Broder, der, haardt saaret i Kampen ved Elmskov, blev baaret ud af Slaget. Han var ramt i Hoften, og Saaret syntes, efterat han var evacueret til Garnisons Hospitalet i Kjøbenhavn, flere Gange at ville læges, men hver Gang brød det op igjen. Efter den 6te October at være udnævnt til Capitain afgik han ved Døden den 4de November og blev den 7de s. M. begravet paa Garnisons Kirkegaard i Kjøbenhavn. Han havde ikke været gift.

Han efterlod sig Mindet om en tapper, nidkjær og dygtig Soldat og en brav Kammerat, agtet og afholdt af Høje og Lave.

Gustav Wilhelm Blom

var ældste Søn af Oberst i Infanteriet, Hans Jørgen Blom, og Hustru Mathea Elisabeth, født Lütken. Født i Kjøbenhavn den 26de September 1826, gennemgik han med Udmærkelse Efterslægtsselskabets Realskole og blev, 16 Aar gammel, optaget som Elev paa den kongelige militaire Højskole samt udnævnt til Secondlieutenant i Artilleriet. Efter at have bestaaet Oprykningsexamen fik han Anciennetet fra 1ste November 1842 og indtraadte i Ingenieurafdelingen, men da Undervisningen i Højskolens ældste Afdeling paa Grund af særlige Forhold afbrødes i Maj 1845, afgik Blom til Tjeneste ved Ingenieurcorpset. Ved Undervisningens Gjenoptagelse 1846 erholdt han Tilladelse til at træde over i Generalstabsafdelingen og afgik i Foraaret 1848 herfra som Nr. 1. Den 10de April s. A. udnævntes han til Premierlieutenant med Anciennetet fra 1ste Maj 1846 og ansattes efter at have gennemgaaet en Artilleri-Exercerskole som Adjutant ved Artillericommandoen paa Als i den ved Nybøl faldne Premierlieutenant Collstrops Sted. I Felttoget 1849 gjorde han Tjeneste ved Fæstningsartilleriet i Fredericia, hvornæst han for som Generalstabsaspirant at gennemgaae Infanteritjenesten blev ansat ved 12te lette Bataillon under Oberst Læssøe. Under 4de Marts 1850 reserveredes der ham Capitains Anciennetet; den 25de Juli faldt han for en fjendlig Riffelkugle under et Angreb paa Defleet mellem Isted Sø og Langsø.

Udrustet med et ualmindeligt livligt og klart Hoved, kastede Blom sig med Iver over Alt, hvad han tog fat paa. 18 Aar gammel, gav han saaledes i en Debat i

»Fædrelandet« om den Aand, hvori »Militairt Repertorium« burde redigeres, nogle Indlæg, der, om de end bære Præg af hans Ungdommelighed, dog paa den anden Side ere betegnende for hans tidlige Udvikling. At han ligeledes stod højt baade i Henseende til Aand og til Hjerte, derom vidne saavel en Samling Poesier, han selv udgav i 1847, som de Digte, der i Anledning af hans Bortgang kom frem fra flere Sider, bl. A. fra N. F. S. Grundtvig.

Frantz Leonhardt Popp,

Søn af Stempelpapirforvalter i Nationalbanken J. V. D. Popp, var født i Kjøbenhavn den 22de November 1818. 14 Aar gammel, blev han Landcadet, 8 Aar senere Secondlieutenant ved oldenborgske Infanteri-Regiment i Rendsborg med Anciennetet fra 1ste November 1839. Ved Reorganisationen 1842 kom han til 3die Linie-Bataillon, hvor han, der den 27de Maj 1848 blev Premierlieutenant, stod i Felttogene 1848 og 1849, sidst anførte Aar som Adjutant, og gjorde saa god Fyldest, at Bataillonens indstillede ham til Decoration. Det følgende Aar fik han Compagni ved 2den Forstærknings-Bataillon. Den 25de Juli ramtes han ved Kampen om Isted By af et Skud i Hovedet. Han blev ført til Lazarethet i Flensborg, hvor han undergik en Operation (Trepanering), og blev dernæst, da han ønskede at samles med sin Familie, transporteret til Kjøbenhavn, men paa Vejen mistede han Bevidstheden og døde uden at have

faaet den igjen den 4de August paa Garnisons Hospitalet. Han ligger begravet paa Kjøbenhavns Garnisons Kirkegaard. Han efterlod Enke, Lina, født Gottwaldt, og 2 Sønner.

Popp skildres som en Soldat af den gamle Skole, noget stiv og tør, men rolig og bestemt under alle Forhold.

Harald Vilhelm Valdemar Beck *)

stammede fra en Slægt, der siden Begyndelsen af det 17de Aarhundrede har tjent i den danske Hær og 1777 blev optaget i Adelstanden. Hans Fader, Jens Johan Frederik Beck, stod som Capitain i Livgarden til Fods og var gift med Christine Cathrine Harboe. Beck var født den 3die Januar 1822 som den yngste af 4 Brødre; da Forældrene døde kort efter hinanden, tog Kong Frederik VI sig af ham og satte ham 1836 ind paa Landcadet-academiet. Efter i 1842 at have bestaaet Officersexamen og dernæst endnu et Aar at have gjort Tjeneste som Repetent afgik Beck som Secondlieutenant med Anciennetet fra 1ste November 1841 til 1ste Linie-Bataillon, hvor han endnu stod ved Fjendlighedernes Udbrud i 1848. Han deltog i Slagene ved Bov og Slesvig, i hvilket sidste han blev

*) Navnet er tidligere i Værket i Overensstemmelse med foreliggende officielle Actstykker skrevet Bech, men er her efter Oplysninger, modtagne fra Familien, rettet til Beck. Noget lignende er Tilfældet med enkelte andre af de nedenfor omhandlede Officerer.

haardt saaret og fanget, samt nævnet med Roes i Rapporten af Bataillonscommandeuren, Olaf Rye. Den 27de Maj s. A. blev han Premierlieutenant, kom i Foraaret 1849 til 3die Forstærknings-Bataillon og udmærkede sig atter i Slaget ved Fredericia, saa at han den 9de September s. A. be-naadedes med Ridderkorset. I Slaget ved Isted blev han, idet han tæt foran Sortehøj raadslog med en Kammerat om den videre Fremrykning mod Fjendens Indskjæringer ved denne Høj, paa samme Tid ramt af 2 Kugler, af hvilke den ene, i Tindingen, øjeblikligt gjorde Ende paa hans Liv.

Beck blev af sine Kammerater sat ualmindeligt højt baade som Soldat og som Menneske; »han var en Perle«, har en af disse udtalt. I sin ydre Fremtræden var han elskværdig, ligefrem og beskeden.

Hermann David Monrad Kall

var født i Kjøbenhavn den 20de Juni 1826; Forældrene vare Johan Kall, Dr. juris, senere Kammerraad og Byfoged i Vordingborg, og Hustru Ellen Barbara Abigael, Datter af Generalpostdirecteur David Monrad. I sit 9de Aar kom den unge Kall i Huset hos en Onkel, Etatsraad Mazard de la Garde, Postmester i Helsingør, og da Denne fandt, at den livlige og opvakte Dreng maatte egne sig til Officer, sendte han ham nogle Aar senere til Kjøbenhavn, hvor han blev sat i Huset hos Capitain i Søetaten Præsilius, hvis Hus var meget søgt som Hjem for unge Mennesker,

der skulde uddannes til Land- eller Søofficerer. Samtidigt blev Kall i Professor Mariboës Institut forberedt til den kongelige militaire Højskole, og Jernflid i Forbindelse med gode Evner bragte ham saavidt, at han allerede 1842 kunde fremstille sig til Adgangsexamen; men en under denne opstaaet typhoid Feber forhindrede ham i at fuldende den. De to Aar, han nu fik til yderligere Forberedelse, vare dog, hvad han selv senere erkjendte, i mange Henseender meget heldige for hans Udvikling. 1844 bestod han Adgangsexamen og 1846 Oprykningsexamen, hvorefter han indtraadte i Ingenieurafdelingen. Da nu Krigen udbrød nogle Maaneder, forinden Klassen ordenligvis skulde have været afsluttet, blev der ingen Afgangsexamen holdt, men Rangeringen afgjordes af en Jury, ved hvis Kjendelse Kall blev Nr. 3 af 7 Elever. Han havde Anciennetet som Secondlieutenant i Artilleriet fra 1ste August 1844, men blev nu forsat til Ingenieurcorpset med Anciennetet fra 1ste August 1846; allerede under 27de Maj 1848 blev han udnævnt til Premierlieutenant i Corpset. Ved Feltingenieurdetachementets Oprettelse blev han Adjutant hos Chefen, Major Lunding, og deltog som saadan i Slaget ved Slesvig samt i Fægtningerne den 28de Maj og 5te Juni. Da Lunding det følgende Aar blev ansat som Commandant i Fredericia, vedblev Kall, hvem han satte megen Pris paa, at fungere som Adjutant hos ham. Under Belejringen mistede Kall to af sine nærmeste Kammerater, Ingenieurlieutenanterne Bjerregaard og Holm, hvis Død han tog sig meget nær. Han selv synes ikke at have deltaget i nogen egenlig Kamp, men hans Stilling var dog langt fra uden Fare, idet der gjentagende Gange slog Bomber ned i de Localer,

hvor han dagligt opholdt sig. Han arbejdede dog ufortrødent, men paadrog sig ved Overanstængelse en Øjensygdom, der, skjøndt han om Vinteren gennemgik en Cur i Kjøbenhavn, foreløbigt gjorde det umuligt for ham at tjene i hans eget Vaaben. Ved Fjendlighedernes Gjenoptagelse erholdt han derfor efter Ansøgning Tilladelse til at gjøre Tjeneste i Infanteriet og blev ansat ved 13de Linie-Bataillon. I Bataillonens Rapport over Slaget den 24de Juli omtales den Standhaftighed, hvormed han (tilligemed Premierlieutenant Gorm) holdt sig ved Elmskov, efterat Størstedelen af Bataillonens alt var i Tilbagegang, og atter den følgende Dag omtales hans Tapperhed, da Bataillonens blev overfaldet, idet den rykkede igjennem Øvre Stollik; tre Gange stormede Kall et Hus for at standse Fjendens Fremrykning, den tredie Gang blev han paa Pladsen, truffen af flere Kugler.

Kall og en Kammerat (Lieutenant Valdemar Bauditz) havde Aftenen før Slaget lovet hinanden, at den, der levede, hvis den Anden faldt, skulde underrette hans Nærmeste derom; af denne Vens Brev hidsættes følgende Linier: »Agtet og elsket, som han var af Enhver, der kjendte ham, troer jeg ikke, at Mange ville blive saaledes savnede og begrædte som han; jeg vil aldrig glemme hans ædle Sind og gode Hjerte.«

Gustav Hugh Carstensen

var Søn af Geheimelegationsraad J. A. H. Carstensen, kgl. dansk Generalconsul i Marokko, og Hustru, født Ulrich.

Han var født i Algier den 1ste August 1827, men kom allerede som Dreng til Danmark, hvor han, knap 16 Aar gammel, blev Student med Hovedcharacteren *Laudabilis*. Han forlod dog snart Studeringerne og indtraadte den 1ste November 1844 i Landcadetacademiets Afgangsklasse, hvorfra han afgik et Aar senere som Secondlieutenant med Anciennetet fra sin Indtrædelses Dato. Han ansattes ved 2det Jægercorps i Helsingør, men blev, da han den 1ste August 1846 efter bestaaet Adgangsexamen indtraadte som Elev paa den kongelige militaire Højskole, sat à la suite i Jægerne. Da Skolens Virksomhed i 1848 blev suspenderet paa Grund af Krigen, og Eleverne afgik til Tjeneste ved Hæren, blev Carstensen ansat ved 1ste Jægercorps og deltog med dette i Felttoget 1848, bl. A. i Slaget ved Slesvig. I Vinteren 1848—49 erholdt han efter Ansøgning Tilladelse til at gennemgaae Artilleriets praktiske Skoler, hvornæst han, der den 22de Januar 1849 var udnævnt til Premierlieutenant, under det paafølgende Felttog forrettede Tjeneste først ved de faste Batterier paa Als, senere ved Espingolbatteriet Schøning. Efter i Vinteren 1849—50 med sine Kammerater at have gennemgaaet et 4 Maaneders Repetitions-cursus ved Højskolen blev Carstensen, da Fjendlighederne atter brød ud, ansat som Adjutant ved 2den Divisions Artillericommando (Oberstlieutenant Fuhrmann). Han faldt den 25de Juli ved Øvre Stollük, ramt af 3 Kugler, hvoraf en i Brystet, idet han, som det hedder i Rapporten, »ved egen Opoffrelse søgte at befrie Capitain Baggesen,« der med en Del af sit Batteri efter store Tab var falden i Fjendens Hænder.

Gustav Carstensen var et livligt og begavet Menneske,

Kammeraternes Yndling paa Grund af den Elskværdighed og Ufortrødenhed, hvormed han stadigt forstod at sætte en eller anden Lystighed i Gang. Under Krigens Anstrængelser og Farer bevarede han dette gode Humeur og viste sig, hvor han fandt Lejlighed, som en snarraadig og tapper Soldat.

Magnus Thorvald Ørsted,

født i Kjøbenhavn den 11te Juni 1827, var yngste Søn af Jacob Ørsted, Registrator i Statsgjældsdirectionens Archivcontoir, og Hustru Charlotte Amalie, født Svardalin. Den 1ste November 1841 blev han Landcadet og efter at have taget Officersexamen den 1ste November 1845 Secondlieutenant i Infanteriet med Anciennet et Aar tilbage. Efter endnu et Aar at have gjort Tjeneste ved Academiet som Repetent kom han til 9de Linie-Bataillon, med hvilken han deltog i Felttoget 1848. I Foraaret 1849 blev han forsat til 4de Forstærknings-Bataillon, der dog dette Aar ikke tog activ Del i noget Slag, hvorimod den i 1850 kom i Ilden saavel den 24de som den 25de Juli. Den første af disse Dage blev Commandeuren for Bataillonens 1ste Compagni, Premierlieutenant Dau, saaret, og Ørsted førte derfor den 25de Commandoen over dette Compagni; det omtales i Rapporten, at han under den haardnakkede Kamp om Teglværket ved Bøgholt »som Compagnicommandeur har ledet Bevægelsen med sand Uforfærdethed og Rolighed,« indtil han henimod Kampens Slutning blev ramt af en

Kugle i Brystet. Først den 15de August afgik han ved Døden paa Lazarethet i Flensborg.

Ved den stille, beskedne og pligttro Maade, hvorpaa Ørsted røgtede sin Gjerning, havde han i fuldt Maal erhvervet sig sine Foresattes, Kammeraters og Undergivnes Tillid og Hengivenhed.

Waldemar Fønss

blev født paa Søbysøgaard paa Fyen den 9de August 1829 ; Forældrene vare Kammerjunker, senere Kammerherre, J. R. Th. von Fønss og Hustru, født Hillerup, der tidligere havde været gift med Lieutenant i Søetaten J. K. D. Vedel. Efter at have nydt Undervisning i Hjemmet til sit 15de Aar kom Waldemar Fønss i Huset hos daværende Capitain Vett og allerede i Efteraaret 1844 paa Landcadetacademiet, hvorfra han i April 1848 afgik som Secondlieutenant i Infanteriet med Anciennetet af 1ste November 1847, ifølge den afholdte Jurys Kjendelse som Nr. 2 af 40 Kammerater. Han blev ansat ved 3die Reserve-Jægercorps, men kom det følgende Aar til 12te lette Bataillon, hvis Commandeur, Oberstlieutenant Læssøe, tog sig særligt af hans militaire Uddannelse. Den 22de Juli 1849 blev han Premierlieutenant. Den 25de Juli 1850 havde han Æren af sammen med Premierlieutenant Brackel at tage en fjendlig Kanon i Terrainet mellem Isted Sø og Langsø; ved den derpaa følgende Kamp i Kathrineskov faldt Fønss, truffen i Panden af en Kugle, der dræbte ham paa Stedet.

Fönss var et livligt og elskværdigt Menneske, en smuk og elegant Personlighed. Udrustet med Aandsnær-
værelse og praktisk Sands samt gode Evner til at omgaaes
Andre, var han altid kjæk og ufortrøden til sin Tjeneste.
Han vilde derfor, hvis det var blevet forundt ham, sikkert
have udviklet sig til en meget dygtig Officer.

Jens Peter Sophus Nellemann

var født den 17de August 1830 i Gladsaxe, hvor hans
Fader, Capitain Christian Frederik Nellemann, der s. A.
havde taget sin Afsked som Regimentsqvartermester ved
1ste Livregiment, havde bosat sig; Moderen, Sophie, født
Jean, var af fransk Slægt. 14 Aar gammel, kom Nelle-
mann fra Efterslægtselskabets Skole paa Landcadetacademiet
og blev i April 1848 Secondlieutenant i Infanteriet med
Anciennetet af 1ste November 1847. Han blev ansat ved
1ste Reserve-Bataillon, men blev den 26de Januar 1849
efter derom indgiven Ansøgning forsat til Cavaleriet. Han
gjennemgik nu Skolen paa Jægersborg og blev ansat ved
3die Dragon-Regiment, men snart efter forflyttet til 4de
Dragon-Regiment, hvor han først gjorde Tjeneste ved Re-
gimentets 3die Escadron i Næstved, men om Efteraaret,
efterat han den 22de Juli havde faaet Premierlieutenants
Charakter, kom til 1ste Escadron (Ritmester Meyer), der
enhørte til den paa Als cantonnerende 3die Cavaleri-
Division. I 1850 blev Regimentet samlet under 2den Di-
vision, og den 25de Juli hørte Nellemann med sin Deling

til dennes Hovedstyrke. Da der, efterat Øvre Stollik var passeret, faldt Skud i Queuen af Colonnen, blev han beordret tilbage for at rense Byen, ledsaget af 2 af Divisionens Adjutanter, Capitain P. Bauditz og Premierlieutenant O. Vaupell. Attaquen udførtes med glimrende Tapperhed, men afsloges af Fjendens langt overlegne og godt dækkede Fodfolk; Officererne bleve paa Pladsen, Bauditz kvæstet under sin Hest, Vaupell saaret og Nellemann falden.

Han omtales som et stille, beskedent og meget elskværdigt Menneske.

Vilhelm Otto Orlamundt,

Søn af Fuldmægtig ved Kjøbenhavns Toldkammer, senere Kammeraad og Contoirchef sammesteds, Frederik Carl Orlamundt, var født i Kjøbenhavn den 1ste April 1830. Han indtraadte paa Landcadetacademiet 1843 og afgik 1848 som Secondlieutenant med Anciennetet af 1ste November 1847. Han gjorde først Tjeneste ved 1ste Reserve-Bataillon, men blev næste Foraar forsat til 3die Forstærknings-Bataillon. Den 22de Juli 1849 blev han Premierlieutenant. Den 25de Juli 1850 blev han saaret og fanget under Kampen i Bøgmose og døde samme Dag i Slesvig, hvor han blev begravet paa Friederichsberg Kirkegaard.

Han skildres som en hæderlig Charakter, en brav Kammerat og en flink Officer. Hans Væsen var stille og noget melancholsk.

Johan Wilhelm Baron Guldencrone

blev født den 15de Marts 1830 i Skanderborg, hvor hans Fader, Baron C. F. Guldencrone, der tidligere havde været Officer i 2det jyske Infanteri-Regiment, dengang var Amtsforvalter; Moderen var Datter af Admiral Bardenfleth. Kun 5 $\frac{1}{2}$ Aar gammel, kom Sønnen i Huset hos den danske Gesandt i Stokholm, Grev Ludvig Moltke, gift med hans Moders Søster, og de 8 Aar, han nu tilbragte i det fornemme Diplomathus, kunde spores i hele hans senere Udvikling. Da det var Bestemmelsen, at han skulde uddannes til dansk Officer, blev han 1843 sendt til Kjøbenhavn og kom i Huset hos Forstanderen for Friis's Realskole, hvorfra han Aaret efter dimitteredes til Landcadetacademiet. Flittig og velbegavet, som han var, gennemgik han med Lethed de forskjellige Klasser og var Elev i Afgangsklassen, da han i April 1848 uden Examen blev udnævnt til Secondlieutenant i Infanteriet med Anciennetet af 1ste November 1847. Han blev ansat ved 3die Reserve-Bataillon og kom saaledes til sin Sorg i lang Tid ikke til at tage activ Del i Kampen. Først ved Haderslev den 29de Juli kom han til at vexle nogle Kugler med Fjenden og henledede strax Opmærksomheden paa sig ved sit Mod og sin Snarraadighed. Om Vinteren gennemgik han ved 3die Jægercorps en Commandoskole, som han ofte senere med Anerkjendelse omtalte. Ved Officersfordelingen i Februar 1849 kom Guldencrone til 3die Reserve-Jægercorps, og da dette Corps den 6te April ved Ullerup tog Oprejsning for den Skygge, Hoptrup-Affairen havde kastet paa dets Navn, blev Guldencrone med Udmærkelse nævnt

i Rapporten for den Del, han havde deri. I Resten af Felttoget hørte Corpset til Besætningen paa Als, hvor Guldencrone, der den 22de Juli s. A. blev udnævnt til Premierlieutenant, nu kom til at tilbringe henved 5 Fjerdingaar, der kun afbrødes ved et Besøg hos Forældrene i Kjøbenhavn under Vaabenhvilen, og om end Tiden flittigt anvendtes til Øvelser og Selvstudium, gik den dog tidt noget trangt for den livlige unge Mand. Imidlertid modnedes han i det Ydre som i det Indre, og medens han ved sin Afgang fra Academiet var en slank Yngling med et smukt og intelligent, men noget barnligt Udvortes, havde han i Felten udviklet sig til en ualmindeligt elegant og kraftig ung Mand. Hans Compagnicommandeur var daværende Capitain E. du Plat, og da Denne i Juli 1850 blev beordret til at afgaae med en Expedition til Femern, tog Corpscommandeuren ikke i Betænkning at lade den knap 20aarige Guldencrone rykke ind i Sundeved som Fører for Compagniet; under de derpaa følgende anstrængende Marche- og Forpostdage gjorde Denne ikke hans Forventninger til Skamme. Den 25de Juli, da Corpset over Rørmek rykkede til Undsætning for de i Isted kjæmpende Afdelinger af 5te Brigade, var Guldencrone med sit Compagni i Spidsen ved Overgangen over Aaen og Angrebet paa den brændende By; her faldt han, dødeligt truffen af en Kugle i Brystet, og udaandede kort efter i sine Folks Arme.

Det var store Forhaabninger, der bleve lagte i Graven med ham, og den Sorg, der greb Compagniet ved den elskede Førers Bortgang, bredte sig til vide Kredse, hvor Alle, der have kjendt den ædle Yngling, bevare Mindet om hans ridderlige Sind og trofaste Charakter.

Carl Emil Freiesleben

var af en gammel, oprindeligt tysk Slægt, hvis danske Stamfader var kommen her til Landet 1709 med et af de fra kejserlig Tjeneste hjemvendte Rytterregimenter. Ritmester ved slesvigske Kyradser-Regiment, Peter Christian Freiesleben, og Hustru Mathea, født Buns, vare Forældre til den her omhandlede Officer, der var født i Horsens den 10de November 1827 og efter et 5aarigt Ophold paa Landcadetacademiet den 24de April 1848 blev Second-lieutenant i Infanteriet med Anciennetet af 1ste November 1847. Han kom først til 5te Reserve-Bataillon og deltog i Felttoget 1848, hvor Bataillonens dog ikke spillede nogen betydelig Rolle. Ved Fordelingen i Februar 1849 kom Freiesleben til 3die Jægercorps; han stod ved 4de Compagni (Münnich) og omtales særligt for sin flinke Deltagelse i Slaget ved Kolding den 23de April, hvor Compagniet ved Sønderbro dækkede Corpsets Retraite. I Maj s. A. blev han forsat til den under Organisation værende 4de Forstærknings-Bataillon, der under Belejringen hørte til Fredericias Besætning. Freiesleben blev strax udtaget til Bataillonsadjutant og blev Premierlieutenant den 22de Juli s. A. Efterat Bataillonens om Vinteren havde ligget i Qvarter i Freieslebens Fødeby Horsens, kom den i Ilden saavel den 24de som den 25de Juli; sidstnævnte Dag faldt han under Kampen i Bøgmose.

Brigadecommandeuren, Oberst Irminger, gav ham det smukke Eftermæle, at han »ved sin udmærkede Tapperhed og sjældne Iver for sin Stand berettigede til de bedste Forhaabninger.«

Peter Christian Bechmann

var født i Kjøbenhavn den 27de November 1822. Hans Fader, musikalsk Instrumentmager Andreas Bechmann, døde, medens Sønnen endnu gik i Skole, og hans Moder, Charlotte, født Petersen, blev nogle Aar senere anden Gang gift med Musiklærer C. Speer. Peter Bechmann blev 1841 Student fra det von Westenske Institut, tog ligeledes 2den Examen og valgte Retsvidenskaben til sit Studium; men alvorlig og ærekjær, som han var, kunde han ikke finde sig i at ligge Moder og Stiffader til Byrde, hvorfor han tillige modtog en Ansættelse ved Postvæsenet, i hvis Revisions-contoir han først arbejdede som Volontair, indtil han 1846 erholdt fast Ansættelse som Postskriver i Personpostcontoi-ret. Imidlertid vedblev han at forberede sig til Embedsexamen og gjorde derhos som Student Tjeneste i Kongens Livcorps, hvor han den 3die Marts 1846 udnævntes til Secondlieutenant. Ved Krigens Udbrud meldte han sig tilligemed flere andre af Corpsets Officerer ved Hæren og ansattes den 27de April 1848 ved 2den Reserve-Bataillon, ved hvilken han gjorde Tjeneste under alle 3 Felttog, medens han under Vaabenstilstanden 1848—49 og ligeledes 1849—50 var permitteret for at fortsætte sine Studeringer og varetage sin Bestilling i Postvæsenet. Den 19de August 1849 udnævntes Bechmann, der særligt i Fægtningerne ved Avnbøl og Ullerup den 5te og 6te April havde vist sig som en flink og uforfærdet Fører, til Premierlieutenant i Infanteriets Krigsreserve. Den 25de Juli 1850 faldt han, ramt af en Kugle i Brystet, under den haardnakkede Kamp om Gryde-

skov, hvor Bataillonen mistede næsten Halvdelen af sin Officersbesætning.

Bechmann var et kjærligt, men meget alvorligt Gemyt; Retskaffenhed og Pligtfølelse vare de fremtrædende Egenskaber i hans Charakter. Hans Bortgang var et haardt Slag for hans Moder, hvis eneste Barn han var, og for Stiffaderen, til hvem han var knyttet ved de hjerteligste Baand; men ogsaa mange andre Venner erfarede med dyb Beklagelse hans tidlige Bortgang.

Heinrich Theodor Strauss

var tysk af Fødsel, idet han var født den 5te Juli 1816 i Elsterberg i Kongeriget Sachsen, og sagdes at være i Slægt med de berømte Wiener Componister af samme Navn. I sin Ungdom havde han ført et temmelig eventyrligt Liv, hvorved han hyppigt havde maatte skaffe sig Ophold ved at spille paa offentlige Steder. I 1840 kom han til Danmark og var en Tidlang Hornist ved 5te Jægercorps i Kiel; siden lykkedes det ham, der ikke var uden musikalsk Begavelse, at erholde Ansættelse som Reservemusiker i det kongelige Capel. Hans Instrument var Ventiltrompeten, som han ogsaa under Krigen bestandigt førte med sig til Glæde for sig selv og Andre. Strauss havde af et oprigtigt Hjerte sluttet sig til sit nye Fædreland, og, da Krigen brød ud, stillede han sig uden Betænkning til Krigsbestyrelsens Raadighed. Han gjennemgik en kort Commandoskole, hvor-

efter han den 30te April 1848 udnævntes til Secondlieutenant i Infanteriets Krigsreserve og ansattes ved 4de Reserve-Bataillon. Medens denne Afdeling i 1848 ikke var synderligt i Ilden (den mistede i dette Felttog kun 1 Mand for Fjendens Kugler), blev Forholdet et andet det følgende Aar, og Strauss deltog nu med Ære i Fægtningen ved Haderslev, Slaget ved Kolding, Ryes Tilbagetog og Slaget ved Fredericia. Den 19de August 1849 forfremmedes han til Premierlieutenant i Krigsreserven og blev nogle Maaneder senere forsat til 1ste Reserve-Bataillon, med hvilken han rykkede ud i 1850. Sammen med sin Compagniechef, Capitain Lunddahl, faldt han den 25de Juli s. A. ved Hovedreservens Angreb paa Øvre Stollik; han efterlod Enke, Wilhelmine, født Erdemann, og 3 Børn. Han ligger begravet paa Farensted Kirkegaard.

Hans Død erfarede med Deltagelse af hans Kammerater saavel i 1ste som i 4de Reserve-Bataillon. da han var almindeligt afholdt paa Grund af sit aabne, muntre Sind og sin Tjenstvillighed. Ligeoverfor Mandskabet havde hans noget aparte Ydre og udpræget tydske Udtale gjentagne Gange bragt ham i vanskelige Situationer, men ogsaa her havde han efterhaanden vundet Anerkjendelse ved sin ubestridelige Tapperhed og store Godmodighed.

Just Ludwigsen Homann

var født i Kjøbenhavn den 30te August 1819; 18 Aar gammel, blev han Student fra Borgerdydskolen i Kjøben-

havn med Charakteren Laudabilis, tog Aaret efter 2den Examen og begyndte at studere Jura. Efter nogen Tids Forløb forlod han dog denne Videnskab for at kaste sig over Studiet af Kunsten og dens Historie, hvilket han med saameget mindre Betænkelighed kunde hengive sig til, som han var eneste Barn af velhavende Forældre — Justitsraad, Kongens Foged i Kjøbenhavn, Peter Homann og Hustru Birgitte, født Ludwigsen. Han studerede nu flittigt paa de herværende Gallerier og Musæer og forskaffede sig paa samme Tid en ikke ubetydelig Samling af Kobberstik og Raderinger. Ved Siden heraf dyrkede han Skjøn-litteraturen med Flid og Alvor, og i disse forskellige Retninger var han alt inden Krigens Udbrud flere Gange optraadt som Forfatter; fra Tid til anden skrev han saaledes ogsaa mindre Digte, af hvilke der dog først samme Aar, han faldt, udkom en Samling.

Da Krigen udbrød 1848, havde han flere litteraire Foretagender under Arbejde, men hverken Hensynet hertil eller til det uerstattelige Savn, hans Bortgang vilde volde hans Forældre, hvem han altid havde været den kjærligste Søn, formaaede at holde ham tilbage. Han forlod pludseligt Kjøbenhavn og stødte til Hæren netop under Paniken i Flensborg. Han meldte sig strax som Frivillig ved 2den Linie-Bataillon og var alt forfremmet til Corporal, da han med Ære nævnes i Bataillonens Rapport for sit Forhold under Fægtningen i Sundeved den 28de Maj. Efter ligeledes at have deltaget i Affairen ved Dybbøl den 5te Juni afgik han til Kjøbenhavn for at gennemgaae en Commandoskole. Den 1ste September udnævntes han til Secondlieutenant i Krigsreserven og kom nu til 1ste For-

stærknings-Bataillon, hvor han forblev til sin Død. Atter i 1849 fremhæve Rapporterne hans Mod og Conduite i Affairen ved Avnbøl samt i Slagene ved Kolding og Fredericia, og den 19de August s. A. forfremmedes han til Premierlieutenant i Krigsreserven. I Slaget ved Isted var Compagniet Gørtz, hvorved Homann stod, attacheret Reserve-cavaleriet og blev den 25de Juli om Morgenens sendt frem mod Bollingsted, der var besat af Insurgenterne. Under dette Angreb faldt Homann, ramt i højre Side af Brystet af en Kugle, der gik ud gennem Ryggen; han udaandede med et Par opmuntrende Ord til sine Folk, af hvilke flere bleve dræbte og saarede under Bestræbelserne dels for at komme ham til Hjælp, dels for at bære hans Lig bort. Hans Død følte med Smerte af Alle i Compagniet. Hans Lig blev efter at være bisat i Flensborg den 28de Juli ifølge Familiens Ønske ført til Kjøbenhavn og jordet i dens Gravsted paa Assistents Kirkegaard.

Homann var en Mand med en ædel, højsindet Tænkemaade, et varmt Hjerter og en lys, rolig Forstand. Han var noget stiv i sine Meninger, men ved Siden heraf venlig og beskeden i Omgang. Det er sagt om ham med et Citat fra en islandsk Saga: »Han var trofast mod Venner, men vanskelig i deres Valg«.

Under Felttoget i Jylland 1849 havde han forlovet sig med en Datter af Apotheker Lassen.

Erik Adolph Hans Top Christensen

var født den 12te Juli 1824 i Roskilde, hvor hans Fader, senere Provst over Ærø og Sognepræst til Bregninge, da var Adjunct; Moderen hed Berthe Eleonore, født Trojel. I sit 14de Aar kom Adolph Christensen i Odense Cathedralsskole, hvorfra han blev Student 1842. Han begyndte at studere Medicin, men da dette Fag ved nærmere Bekjendtskab ikke tilfredsstillede ham, forlod han Kjøbenhavn og var i nogen Tid Huslærer paa Fyen. Herfra var han atter vendt tilbage til Universitetet og havde taget fat paa det theologiske Studium, men varmtfølede, som han var for sit Fædreland og dets Ret, forlod han ved Krigens Udbrud anden Gang Universitetet og meldte sig som Frivillig ved 10de Linie-Bataillon, hvor hans Landsmænd fra Ærø og mange andre trofaste Sønderjyder tjente. Med denne Bataillon deltog Christensen i Slagene ved Bov den 9de, ved Slesvig den 23de April (fra hvilken Dag han forfremmedes til Corporal) og ved Dybbøl den 5te Juni. Han gennemgik dernæst en Commandoskole og blev den 9de September 1848 Secondlieutenant i Krigsreserven. I 1849 stod han ved 3die Forstærknings-Bataillon og kæmpede atter hæderligt i Fægtningerne i Sundevad, men laa derefter i længere Tid syg i Odense, saa at han til sin store Sorg ikke kom til at deltage i Slaget ved Fredericia. Den 19de August s. A. blev han udnævnt til Premierlieutenant i Krigsreserven. Den 25de Juli 1850 blev han under 5te Brigades Fægtning i Bøgmose ramt af en fjendlig Kugle, som knuste Kravebenet og løb ned langs Ryggen; to Mand, der løb til for at hjælpe ham, formanede han til at blive

paa deres Plads; kun tog han imod en Kappe til at brede over sig. Først sent fik han Lægehjælp og blev bragt til Lazarethet i Flensborg. I den Maaned, han laa her, tog særligt den for sin opoffrende Omhu mod de Saarede bekjendte Fru Agentinde Christiansen sig venligt af ham og vilde, da han syntes at være i Bedring, have taget ham hjem til sit Hus, men, muligen ved hans egen Uforsigtighed, forværredes hans Tilstand, saa at han ej kunde taale at flyttes. Endelig udaandede han den 28de August og blev den 31te s. M. jordet paa Flensborg Kirkegaard i den store Krigergrav.

Adolph Christensen havde som en flink og samvittighedsfuld Officer erhvervet sig Agtelse og Tillid saavel hos Foresatte som hos Undergivne. Han var derhos et sjeldent elskværdigt Menneske, som sluttede sig varmt til dem, der stode ham nær, og havde let ved at forskaffe sig deres Venskab, saa meget mere som han havde et vindende Ydre, Lyst og Anlæg til legemlige Idrætter, f. Ex. Ridning og Dands, samt Talenter i flere Retninger; især gjorde han ved sit udmærket smukke Claverspil Kammerater og Venner megen Glæde.

Johan Sigismund Falkenskjold

var født den 5te October 1817. Faderen, Andreas Sehested Falkenskjold, havde tjent som Officer, sidst i sjællandske Jægercorps, indtil han 1815 blev Stempelpapircontrolleur

og gik af med Majors Charakter; Moderen hed Cathrine Hedvig, født de Leth. 16 Aar gammel, indtraadte Sønnen som Elev i de mechaniske Værksteder, som dengang vare forbundne med polytechnisk Læreanstalt, og arbejdede her til 1841. Han gik derefter til Udlandet for at uddanne sig yderligere, navnlig i Wien og Berlin, og efter i 1846 en kort Tid at have været hjemme i Anledning af Skiftet efter Forældrene etablerede han sammen med en tydsk Compagnon en optisk Instrumentfabrik i Leipzig. Denne var alt kommen godt i Gang, da Krigen brød ud, men, Søn af en gammel Soldaterslægt, kunde Falkenskjold ikke rolig see til, medens Fædrelandet var i Fare, og trods Forestillinger fra Venner og Paarørende stillede han sig i Maj 1848 i dets Forsvarerers Række, hvor hans ældste Broder stod som Officer, en anden som Frivillig, en tredie som Underlæge og en fjerde som Maanedslieutenant i Flaa-den. Han traadte som Frivillig ind i 1ste Jægercorps; da han fra ung af havde elsket Jagten, var han en udmærket Skytte, hvilket i Forbindelse med hans høje, kraftfulde Skikkelse snart henledede Opmærksomheden paa ham, saa at Corpscommandeuren, Major Wilster, efterat Falkenskjold med Hæder havde deltaget i Fægtningerne den 28de Maj og den 5te Juni, forfremmede ham til Overjæger og under 15de Juli s. A. indstillede ham til Officer. Han blev dog først efter om Vinteren at have gennemgaaet en Commandoskole den 10de Marts 1849 udnævnt til Secondlieutenant i Krigsreserven med Anciennetet fra 1ste Januar s. A., hvornæst han blev forsat til 1ste Forstærknings-Jægercorps. Han udmærkede sig atter ved Adsbøl den 3die April og Fredericia den 6te Juli 1849 og forfremmedes den 19de

August s. A. til Premierlieutenant i Krigsreserven. Den 18de October næsteftter overgik han til 2det Forstærknings-Jægercorps og faldt den 25de Juli 1850 ved Stormen paa Isted By sammen med sin Compagnikammerat, Lieutenant Ohmeyer, idet de »med en beundringsværdig Koldblodighed stedse vare i de forreste Rækker under Fremrykningen,« hedder det i Rapporten.

Falkenskjold efterlod et smukt Minde ved sin elskværdige, aabne Charakter og sin jævne, bramfri Fremtræden. Han var ikke gift.

Carl Peter Christian Gantesen,

født i Kjøbenhavn den 19de August 1824, var ældste Søn af Fyrværker i det kgl. Artilleri og Dannebrogsmænd, Andreas Gantesen, og Hustru Anne Kirstine, født Nielsen. Faderen, der var en udmærket duelig Tegner, arbejdede meget for det daværende kongelige Stentrykkeri, og da Sønnen syntes at have arvet dette Talent, blev han efter sin Confirmation uddannet til Lithograph, særligt i Kaartgravuren, ved dette Instistut under Ledelse af Capitain C. Henckel. I Efteraaret 1848 meldte Gantesen, der i flere Aar havde gjort Tjeneste ved Kongens Livjægercorps og her var steget til Overjæger, sig som Frivillig; han ansattes først ved Frilods-Jægercompagniet, men blev efter Ansøgning forsat til 3die Jægercorps. I Vinterens Løb gjennemgik han Kjøbenhavns Commandoskole og blev den 10de Marts 1849 udnævnt til

Secondlieutenant i Infanteriets Krigsreserve. Han fik snart Lejlighed til at vise sig som en rask og uforfærdet Soldat og nævnes med Hæder for sit Forhold i Sundevad den 3die og den 13de April samt ved Kolding den 23de April, saa at han allerede under 19de August s. A. udnævntes til Premierlieutenant i Krigsreserven. I Slutningen af April var han bleven forsat til det nyoprettede 2det Forstærknings-Jægercorps, der i Resten af Felttoget 1849 hørte til Fredericias Besætning og i 1850 til 5te Brigade. I Slaget den 25de Juli stod Gautesen ved Corpsets 3die Compagni under Capitain Falkenskjold og overtog, da Denne under den hidsige Kamp om Isted By blev saaret, Commandoen over Compagniet, men ramtes kort efter selv af en Kugle, der hurtigt gjorde Ende paa hans Liv.

Hans Moder og Søster mistede i ham en kjærlig Søn og Broder, efter Faderens Død deres trofaste Forsørger. Moderen tog sig hans Død saa nær, at hun selv gik bort nogle Maaneder senere.

Christian Carl Frederik Breede

var født i Kjøbenhavn den 26de August 1827, Søn af Capitain i Brandcorpset, Tømmermester J. H. Breede i hans første Ægteskab med Johanne Hummelgaard. Han fre-
qventerede Metropolitanskolen, blev Student 1847 og var i Foraaet 1848 færdig til at gaae op til 2den Examen, da helligere Pligter kaldte ham. Han meldte sig som Fri-

villig og udnævntes allerede den 24de Maj 1848 til Second-lieutenant i Infanteriets Krigsreserve, hvornæst han forrettede Tjeneste først ved Kjøbenhavns Garnisons-Bataillon, siden ved 3die Forstærknings-Bataillon. Under Vaabenstilstanden var han permitteret, men ansattes i Foraaret 1849 ved 5te Forstærknings-Bataillon, der under Belejringen af Fredericia hørte til Fæstningens Besætning; Breedess Forhold under Belejringen omtales med megen Anerkjendelse af hans Foresatte. I Slaget den 6te Juli førte han en Styrke paa 90 Mand, der i Forbindelse med en Ingenieurafdeling under Ingenieurcapitain Lindes Ledelse anvendtes til Demolering af de fjendtlige Forskandsningsarbejder. Efter ligeledes i Vinteren 1849—50 at have været permitteret nogle Maaneder og under 21de Februar 1850 at have erholdt Premierlieutenants Charakter indtraadte han atter i 5te Forstærknings-Bataillon, der laa i Cantonnement i Omegnen af Faaborg. Den 16de Juli overførtes Bataillon til Aabenraa og marcherede derefter Syd paa Breede var imidlertid bleven udtaget til Bataillonsadjutant og gjorde Tjeneste som saadan i Slaget ved Isted, indtil han under den hidsige Kamp i Bøgmose fandt Heltedøden, beklaget af hele Bataillon og ikke mindst af dens Chef, Major Dau, der dybt sørgede over Tabet af sin »brave og tappre Adjutant«. Da Bataillon blev haardt trængt, kunde Breedess Lig ikke strax medtages, men er dog uden Tvivl begravet i den store Kriegergrav i Flensborg.

I Hjemmet begræd Breedess unge Forlovede, hans Stifmoder og Søsken hans tidlige Bortgang, der ligeledes i Studenterverdenen følte smerteligt paa Grund af hans elskværdige Charakter og alsidige Begavelse. I Krigs-

aarene havde han saaledes, foruden endel Digte, spredte i forskellige Dagblade o. l., udgivet en Eventyrsamling, der blev modtaget med megen Anerkjendelse, og et større beskrivende Digt »Vaabendaad og Vaabenhvile.«

Jørgen Wilhelm Bache,

Søn af Koffardicapitain Jørgen Johan Schorup Bache og Hustru Marie Cathrine, født Tønder, var født i Kjøbenhavn den 18de August 1827. Han forberedte sig til dansk juridisk Examen, og efter i nogen Tid at have arbejdet paa Frederiksborg Amts Contoir fik han i 1847 Ansættelse som Volontair under Generalitets- og Commissariats-Collegiet. Ved Krigens Udbrud gik han med som Frivillig ved 9de Linie-Bataillon og udmærkede sig ved Ekernførde den 21de og ved Slesvig den 23de April, hvor han fik et Saar i den venstre Arm, der maatte amputeres. Den 29de Maj 1848 udnævntes han til Secondlieutenant i Krigsreserven, og skjøndt en Plads i Krigsministeriet stod ham aaben, og han desuden fik Tilbud om andre lønnende Ansættelser, meldte han sig alt i Juli Maaned, neppe helbredet af sit Saar, tilbage til Bataillon. I 1849 hørte han til dennes Depotcompagni, der under Major Kierulff var commanderet til Vesterhavseerne. Den 18de October s. A. blev han forsat til 4de Forstærknings-Bataillon og fik den 21de Februar 1850 Premierlieutenants Charakter. I Slaget den 25de Juli faldt Bache, hvis Forhold saavel paa denne Dag

som den foregaaende fremhæves i Bataillonens Rapport, under Kampen om Teglværket ved den sydvestlige Udkant af Bøgholt.

Bache var saavel fra Hovedets som fra Hjertets Side udrustet med sjeldne Gaver, afholdt af Alle, der kom i Berøring med ham og besjælet af den mest levende Kjærlighed til Fædrelandet.

Jørgen Adolph Peter Møller

var født i Kjøbenhavn den 18de November 1825, Søn af Restaurateur J. Chr. Møller og Hustru, født Weilby. Han gjennemgik det von Westenske Institut, tog 1841 examen artium med 1ste Charakter og Aaret efter 2den Examen, hvorefter han begyndte at studere Lægevidenskab, men forlod dette Studium for at læse til den kongelige militaire Højskole, i hvilken han efter bestaaet Adgangsexamen 1844 indtraadte som Elev. Samtidigt blev han udnævnt til Second-lieutenant à la suite i Artilleriet, men da han, der paa Grund af Sygdom ikke bestod Oprykningsexamen, paa ny indtraadte i Skolens yngste Afdeling den 1ste August 1846, blev hans Anciennetet, da denne senere tillagdes ham, først regnet fra sidstnævnte Dato. Heller ikke i 1848 fik han absolveret Oprykningsexamen, da Skolen blev hævet paa Grund af Krigen, og Møller kom nu efter at have modtaget den fornødne praktiske Uddannelse til Halvbatteriet Tillisch, hvor han stod, indtil han i Sommeren 1849 blev forsat til de faste Batterier paa

Fyen. I Maanederne September—December 1849 gennemgik han et Repetitionskursus ved Højskolen, og blev, da han derefter atter afgik til Hæren, ansat ved det 12 Pds. Batteri Baggesen. Den 8de Maj 1850 fik han Premierlieutenants Charakter. Under Episoden i Øvre Stollik den 25de Juli 1850, hvor Batteriet blev saa haardt medtaget, blev Møller ramt i Hovedet af en Kugle, der dræbte ham øjeblikligt.

Adolph Møller var en rask og tapper Soldat og — ligesom Gustav Carstensen, der var hans nærmeste Kammerat paa Højskolen, og som faldt ved hans Side — almindeligt afholdt for sit gode Hjerte og for det utrættelige Humeur, hvormed han førte an til alle lystige Foretagender.

Caspar Wilhelm Rousing,

født den 1ste Maj 1824, var Søn af Kammerraad Peter Rousing, Byfoged i Stubbekjøbing, og Hustru Johanne Christine, født Munthe af Morgenstjerne. Sønnen yttrede fra ung af Lyst til at blive Militair, men Forholdene tilode ham ikke at følge denne Tilbøjelighed. Han blev sat i Nykjøbing Cathedralskole, hvorfra han blev Student 1844; Aaret efter tog han 2den Examen med 1ste Charakter, men, da hans Fader imidlertid var død, maatte han sørge for sig selv og modtog en Huslærerplads hos daværende Generalpostdirecteur, Grev Danneskjold-Samsøe. Da Krigen brød ud, kunde han imidlertid ikke holde sig rolig og var

en af de første Studenter, der frivilligt meldte sig ved Hæren. Han indtraadte i 10de Linie-Bataillon og deltog med Ære i Slagene ved Bov og Slesvig. Efter det sidste, hvor en fjendelig Kugle havde skudt hans Brødposerem over, blev han af daværende Oberst Schlepppegrell kaldt frem og rost foran Fronten for det gode Exempel, han havde givet i Kugle-regnen, hvorhos han fra Slagets Dato blev forfremmet til Corporal. Atter i Affairerne ved Nybøl og Dybbøl »udmærkede han sig ved Tapperhed og god Conduite«, som hans Bataillonschef, Major J. Ræder, udtaler i sin Indstilling; han blev derfor sendt paa en Commandoskole og den 1ste September 1848 udnævnt til Secondlieutenant i Krigsreserven. Han blev nu forsat først til 9de og ved Fordelingen næste Februar til 4de Linie-Bataillon, ved hvilken han stod i 1849 og 1850. I Slaget ved Isted »foregik han overalt sine Folk med det hæderligste Exempel lige fra Kampens Begyndelse, indtil Fjendens Kugle traf ham. (Brev fra hans Bataillonscommandeur, Major Neergaard). Han førte den Dag Compagniets Skytter og fik mærkeligt nok ogsaa her ved Fægtningens Begyndelse en Kugle gennem en Taske, han bar over Skulderen. Senere ved et Forsøg, Fjenden gjorde paa at kaste vore Tropper ud af Skoven tæt N. for Vedelspang, blev Rousing, idet han sprang op paa et Gjærde for at see sig om, ramt af 2 Kugler, af hvilke den ene ramte ham i Hjertet og øjeblikligt gjorde Ende paa hans Liv.

Rousing var en ren og elskelig Charakter og forbandt hermed en stærkt udpræget Sands for alt Skjönt og Godt og en begejstret Kjærlighed til Fædrelandet. Det er naturligt, at disse Egenskaber tilligemed hans Raskhed og Duelighed som Officer i en ualmindelig Grad gjorde ham afholdt

af Høje og Lave; et smukt Udtryk herfor haves i et Bind Digte og Skizzer, som en Kammerat (Harald Stockfleth, falden som Capitain paa Dybbøl 1864) har helliget Mindet om sin tidligt bortkaldte Vaabenbroder.

Christian Frederik Hansen

var født i Kjøbenhavn den 15de December 1825; hans Fader var Slotsforvalter ved Christiansborg, Kammerraad Isak Hansen. 1844 blev han Student fra Borgerdydskolen i Kjøbenhavn og valgte Medicinen til sit Studium, men da Krigen brød ud, lagde han Bogen paa Hylden og traadte i Begyndelsen af April 1848 som Frivillig ind i 3die Linie-Bataillon, hvor han, der havde været Underofficer i Kongens Livcorps, snart blev Corporal. Den 1ste September s. A. udnævntes han til Secondlieutenant i Krigsreserven. Ogsaa de følgende 2 Krigsaar tjente han i 3die Linie-Bataillon, indtil han den 25de Juli 1850, haardt saaret under Kampen i Bøgmose, faldt i Fjendens Hænder. Han døde samme Dag og blev den 26de Juli begravet paa Friederichsberg Kirkegaard i Slesvig.

Hansen var en flink og tapper Officer og blev i 1849 indstillet til Optagelse i Linien, ved hvilken Lejlighed hans Forhold under Bombardementet af Fredericia særligt fremhæves.

Alexander Leopold August Mariboe

var Søn af den bekjendte Skolemand, Professor C. R. F. Mariboe, i hans Ægteskab med Frederikke Wessely. Han var født i Kjøbenhavn den 24de Marts 1827 og nød først Undervisning i Faderens Realskole, men blev senere privat forberedt til Universitetet og 1843 dimitteret med Laudabilis; Aaret efter tog han 2den Examen med Udmærkelse i alle Fag. Han bestemte sig for den juridiske Vej, men ved Siden heraf hengav han sig til æsthetiske og sproglige Studier. Krigen afbrød imidlertid hans Studier. Mariboe meldte sig som Frivillig og blev efter at have gennemgaaet en Uddannelsesskole i Kjøbenhavn den 17de Juli 1848 ansat ved 1ste Linie-Bataillon som Secondlieutenant i Krigsreserven; den 1ste September s. A. fik han Anciennetet som saadan. Under Vaabenstilstanden saavel denne som den følgende Vinter var han permitteret og tog med Iver fat paa sit afbrudte Studium. Efter Felttoget 1849 indstilledes han til at indtræde i Linien, ved hvilken Lejlighed omtales, at han havde udmærket sig ved Fuldbro. Han var nemlig ansat ved Bataillonens Depotcompagni under Capitain Rist, som var attacheret Oberst Juels Corps, og af hvilket 60 Mand i Forbindelse med $\frac{1}{2}$ Escadron foretog det dristige Tog i Fjendens Ryg den 14de—15de Juli.

I 1850 stod han ved 4de Compagni og faldt den 25de Juli under dettes Kamp i Bøgmose. Paa Krigergraven i Flensborg er der sat en Mindesten over ham; det er imidlertid usikkert, om hans Lig er blevet jordet her eller i Slesvig.

Mariboe var i Besiddelse af en Begavelse, en alsidig Dannelse og en Energi, der, hvilket end hans endelige Maal var blevet, sikkert vilde have bragt ham vidt og gjort ham til en fremragende Mand. Hans Charakter var, navnlig efter en Skuffelse, han i sin Ungdom havde lidt, alvorlig og indesluttet, saa at han ikke let gav sig hen udenfor en snevrere Kreds.

Christian Harald Peter Brorson

hørte til en gammel Præsteslægt, der oprindeligt stammer fra den kongerigske Enclave Døstrup i Sønderjylland. Hans Farfader var Garnisonspræst i Kjøbenhavn, Professor Brorson, hans Forældre Etatsraad, Lottokasserer Johan David Christian Brorson og Hustru Charlotte Louise, født Lund. Født i Kjøbenhavn den 10de November 1829, blev Brorson sat i Efterslægtsselskabets Realskole og fik efter at have gennemgaaet Skolen Plads paa et Godscontoir under Grevskabet Frijsenborg. Greben af den almindelige Begejstring, meldte han sig i 1848 som Frivillig og gennemgik en Uddannelsesskole, hvorefter han forfremmedes til Corporal og den 4de October s. A. til Secondlieutenant i Krigsreserven. Han ansattes ved 3die Linie-Bataillon, med hvilken han i 1849 deltog i Affairerne ved Dybbøl den 13de April, Kolding den 23de April, Gudsø den 7de Maj samt efter at have været i Fredericia under Bombardementet i Slaget den 6te Juli. I 1850 hørte Bataillonen

til 5te Brigade, der efter at have været paa Forpost Natten mellem den 24de og 25de Juli aabnede Fægtningen den næste Morgen. Under den heftige og anstrængende Fægtning, 3die Linie-Bataillon her indvikledes i Ø. for Engbro, blev Brorson Kl. 8 om Morgenens ramt af en Kugle, der strax medførte hans Død. Først om Eftermiddagen fandtes hans Lig paa dette Sted, hvor Kampen var vedbleven at rase frem og tilbage. Kuglen var gaaet ind i venstre Side tvers igjennem Brystet og sad i højre Arm. Da Stedet strax igjen skulde forlades, og der savnedes Transportmidler, befalede den ældste tilstedeværende Commanderende, Oberstlieutenant Honnens, at Liget skulde begraves i en smuk, mosgroet Kjæmpehøj, tæt ved Engbro. Her fik Brorson en sjældent skjøn og gribende Jordfærd i Nærværelse af flere hundrede Kammerater af alle Grader og Vaabenarter. Stedet er vel vedligeholdet og indhegnet af 4 med Jernstænger forbundne Stene.

Brorson var et meget lovende ungt Menneske, afholdt af Kammerater og Undergivne som en elskværdig Charakter og en tapper Soldat.

Søren Erik Harpøth

var født den 11te December 1825 i Horsens, hvor Faderen, senere Sognepræst Søren Tang Harpøth, da var Adjunct; hans Moders Broder var Provst Christensen paa Ærø, der samtidigt med Søsteren maatte bringe en haabefuld Søn

som Offer for Fædrelandets Sag. Søren Erik Harpøth blev undervist i Hjemmet først af Faderen siden af en Huslærer, indtil han 1841 sammen med en yngre Broder blev optaget som Discipel i Horsens Latinskole. Han havde imidlertid ingen Lyst til Studeringerne, og da det heller ikke hjalp, at han blev sat i Huset hos Pastor Sveistrup i Rind, blev der endelig givet efter for hans Ønske om at komme til en praktisk Virksomhed, idet han blev anbragt som Landvæsenselev paa en mindre Gaard i Jylland. Her var han endnu ved Krigens Udbrud 1848, da Tidens patriotiske Strømning førte ogsaa ham hen til den Skare, der tilbød at vove Liv og Blod for Fædrelandet. Harpøth kom her ind paa en Virksomhed, hvor der var Brug saavel for hans varme Hjerte som for hans praktiske Sands og Snarraadighed, og efter ved 12te Linie-Bataillon at have deltaget i Felttoget 1848 og senere gennemgaaet en Commandoskole blev han den 10de Marts 1849 udnævnt til Secondlieutenant i Infanteriets Linie. Han kom tilbage til sin gamle Bataillon — nu 12te lette — og omtales med Udmærkelse i Rapporten over Slaget ved Kolding den 23de April, hvor han blev saaret.

Den 25de Juli 1850 sikrede 12te lette Bataillon den over Øvre Stollik fremrykkende Colonne i Fronten, og Harpøth førte her de 2 Pelotoner af Bataillonens 1ste Compagni, der dirigeredes i sydlig Retning til Dækning af venstre Flanke. I Begyndelsen af Engagementet blev Harpøth haardt saaret i Arm og Bryst; han blev bragt til Flensborg, hvor han udaandede den 15de August og blev begravet den 19de s. M. paa Sct. Mariæ Kirkegaard.

Ligesom han i Hjemmet havde været Alles, navnlig

Faderens Yndling paa Grund af sin Livlighed og Raskhed og sit aabne, kjærlige Sind, saaledes vandt Harpøth ogsaa i Hæren mange Venner, for hvem hans Bortgang var en virkelig Sorg.

Peter Eduard Lorentzen

var født den 13de September 1819 i Kjøbenhavn, hvor hans Fader drev en Silke- og Klædehandel. Meget tidligt mistede han sine Forældre, hvorfor en Slægtning, L. B. Olivarius, Urtekræmmer og Rodemester paa Østerbro, tog ham i Huset. I Skolen skal han ej have været synderligt flittig — undtagen i Tegning. Hans Hu stod til at blive Kunstner, hvorfor han efter sin Confirmation kom i Malerlære, men tillige begyndte at frekventere Kunstacademiets Skoler, saaledes at han, efterat han i Foraaret 1842 havde gjort Svendestykke, strax blev Elev af Academiet, d. v. s. optoges i dettes ældste Klasse, hvor der maledes efter levende Model. Thorvaldsen, der nyligt var kommen hjem til Kjøbenhavn, gennemgik som Academiets Directeur selv Aarets Prøvetegninger og udpegede Lorentzens som de bedste, men det var ikke længe, at han kom til at nyde godt af Academiets Undervisning; thi en Fodtour, som han samme Sommer i Selskab med en Plejebroder foretog fra Aarhus gennem Jyllands skønneste Egne til Kolding og derfra over til Vesterhavet, fik i den Grad Rejselysten til at vaagne i ham, at han ikke fik Ro, før han næste Aar

i Juni Maaned forlod Fædrelandet. Stærkt forsynet med Penge var han ikke, og ofte maatte han for at bjerge Føden tyе til Haandværket istedetfor til Kunsten, men til andre Tider smilede Lykken til ham og skaffede ham tilfældige og fordelagtige Bestillinger paa Portraiter. Dog, hvad enten det gik op eller ned, bevarede Lorentzen sit gode Humeur, og hans Breve til Hjemmet vidne tillige om, at han ikke forsømte Lejligheden til at berige sin Aand ved de naturlige og kunstneriske Seeværdigheder, der mødte ham paa hans Vej gennem en stor Del af Tydskland; længst opholdt han sig i München og i Maintz. Henvend 5 Aar havde han tilbragt paa denne Maade, da han i Marts 1848 skrev hjem: »Jeg holder det for min Pligt at tilbyde Fædrelandet min Arm; i Guds Navn lad gaae!« og Gjerningen fulgte paa Ordet, idet han kort efter mødte som Frivillig ved Kjøbenhavns Exercerskole, hvorfra han i Juni afgik til 3die Jægercorps. Han blev snart Overjæger og efter i Vinterens Løb at have gennemgaaet en Commandoskole den 10de Marts 1849 udnævnt til Second-lieutenant i Linien med Anciennetet fra 1ste Januar s. A. Han forblev ved 3die Jægercorps og deltog med dette i Slaget ved Kolding den 23de April. I Rapporten om Slaget ved Fredericia, hvor han var med til at tage fra Fjenden en større Ammunitionspark, udtaler Compagniet, at, »ihvorvel Alle den Dag have været besjælede af det stolteste Mod«, maa Lorentzen dog særligt fremhæves, og ved Felttogets Slutning var han blandt de Officerer, som Corpset særligt nævner som værdige til Udmærkelse. Et Portrait, han i Forsommeren havde haft Lejlighed til at tage af General Olaf Rye og med Dennes Tilladelse havde

sendt til en Lithograph, udkom efter Opfordring af Generalinden i August Maaned s. A. Vinteren over var han med sit Corps i Qvarter paa Fyen og senere paa Als, indtil Hæren i Juli 1850 blev trukket sammen paa det slesvigske Fastland. Den 25de Juli stod 3die Jægercorps yderst paa vor venstre Fløi, og medens Lorentzen med megen Bravour førte sine Folk frem ved Farensted, fik han en Kugle i den ene Side og tvers igjennem Livet. Han bad en Kammerat om at løse Gehænget, og, da dette var gjort, sagde han: »Tak, nu er det snart forbi.« Ikke fem Minutter efter havde han udaandet uden tilsyneladende at have lidt meget. Han ligger begravet paa Kirkegaarden i Farensted.

Lorentzens Bortgang blev dybt beklaget i Corpset, thi ikke blot havde han i de 3 Krigsaar udviklet sig til en særdeles duelig Officer («hvis Tab det for Tiden er mig aldeles umuligt at faae erstattet», udtalte hans Compagnichef), men derhos var han hos Kammeraterne ligesaa afholdt for sin Bravhed og Hjertelighed, som paaskjønnet for sit glade Kunstnersind og sin smukke Sangstemme, der tidt om Sommeren havde lettet Anstrængelserne og om Vinteren havde forkortet de lange Timer i ensomme Qvarterer. Ikke mindre føltes Savnet af ham af Plejeforældrene og deres Børn, der havde ham kjær som en trofast og kjærlig Søn og Broder.

Frederik Magnus Albrethsen

var født den 6te September 1828 i Pibe Mølle i Frederiksborg Amt; hans Forældre vare Møllens Ejer, Hans Folmer

Albrethsen, og Hustru Ane Kirstine, født Hald. Sønnen gennemgik Frederiksborg lærde Skole indtil næstøverste Klasse, hvorefter han lærte Landvæsen, først praktisk i sin Fødeegn, siden paa Landvæsensinstituttet Hastrup ved Horsens. Dette forlod han ved Krigens Udbrud for som Frivillig at indtræde i det Fricorps, der af Premierlieutenant Jenssen-Tusch søgtes organiseret i de nordslesvigske Landsogne; senere gik han over til 13de Linie-Bataillon, hvor han, der var en øvet Jæger og udmærket Skytte, snart gjorde sig bemærket ved Mod og Udholdenhed og forfremmedes til Corporal. Allerede i Begyndelsen af Juli indstillede hans Bataillonscommandeur, Major Trepka, ham til Udmærkelse, og han var da ogsaa iblandt dem, der paa Lerbæk Mark den 13de September 1848 modtog Dannebrogskorset af Kongens Haand. Han traadte derefter ind paa en Uddannelsesskole og blev den 10de Marts 1849 udnævnt til Secondlieutenant i Linien med Anciennetet fra 1ste Januar s. A.; omtrent samtidigt blev han forsat til 1ste Forstærknings-Bataillon, med hvilken han deltog i Felttoget 1849 og ligeledes rykkede ud 1850. Som yngst og overtallig Lieutenant ved Compagniet Wedege blev han for at imødekomme et Ønske fra Mandskabets Side ansat ved Skyttepelotonet, over hvilket han, da Føreren strax ved Begyndelsen af Istedslaget blev tilbage som saaret, overtog Commandoen. Kort efter fik han imidlertid en Kugle i Laaret; han modtog en foreløbig Forbinding for at transporteres til Flensborg, men døde undervejs af Forblødning.

Uagtet Albrethsen ikke var opdraget til Militair, var han snart bleven Soldat med Liv og Sjæl og udfyldte sin Plads i enhver Henseende paa en smuk Maade. Han var

derhos almindeligt yndet saavel af Foresatte som af Kammerater og Undergivne, der alle dybt beklagede hans Bortgang.

Carl Wilhelm Ohmeyer

var født i Slagelse den 22de Juli 1816. Hans Forældre vare Naalemagermester Rogert Andreas Ohmeyer, en født Normand, og Hustru Mette Birgitte, født Bretthauer. Som ældste Søn maatte han tidligt hjælpe Faderen i Forretningen og efter hans Død bestyre den for Moderen, indtil han senere overtog den for egen Regning. Forretningen gik godt, og i 1842 ægtede Ohmeyer Margrethe Christine Horn fra Faaborg, men, da Krigen brød ud i 1848, steg hans Begejstring for Konge og Fædreland saa højt, at han ikke tog i Betænkning at forlade Hustru og 4 smaa Børn for i Forening med senere Pastor J. C. G. Schleppegrell, da Lærer i Slagelse, at drage afsted til Fædrelandets Forsvar. Han blev antaget som Frivillig ved 3die Jægercorps i Nyborg, deltog med Hæder i Felttoget 1848, forfremmedes til Overjæger og decoreredes den 13de September med Dannebrogsmændenes Hæderstegn. Den 22de Januar 1849 udnævntes han til Secondlieutenant i Infanteriets Krigsreserve og blev ved Mobiliseringen s. A. ansat ved 1ste Jægercorps. I Slaget ved Kolding var det Compagni, hvorved han stod, det sidste, der under Tilbagegangen passerede den ved Egstrup slaaede Nødbro, hvorfor det beor-

dredes til under Fjendens Ild at afbryde Broen. Ved denne Lejlighed omtales Ohmeyer i Corpsets Rapport for det »fortrinlige Exempel, han gav ved selv i Aaens Midte at lægge Haand paa Arbejdet«, og ved Felttogets Slutning nævnes han atter blandt dem, »der hæderligt have udmærket sig ved personligt Mod og ufortrøden Udholdenhed, god Conduite og Duelighed og fremfor Alt ved et rosværdigt Exempel, hvorved de altid have virket heldigt paa deres Kammerater.« Ligesom forrige Gang tilbragte han Vinteren i sit Hjem, men mødte om Foraaret atter under Fanen, denne Gang ved 2det Forstærknings-Jægercorps. Den 25de Juli blev Ohmeyer under Kampen om Isted By ramt af en Kugle i Hjertet, saa at han strax sank død om uden at have forandret en Mine.

Ligesom Ohmeyer var en tapper og ufortrøden Soldat, saaledes var han ogsaa et hæderligt og godhjertet Menneske, en dygtig og stræbsom Mand i sit Fag. Da han tillige sang og spillede smukt, var hans Hus ofte Samlingsstedet for den musikalske Kreds i Slagelse, hvor han i det Hele var almindeligt afholdt, og hvor hans Død vakte almindelig Deltagelse. Der blev strax indsamlet en Sum, der efter Enkens Ønske blev sat ud for hans Børn, af hvilke et femte var født nogle Maaneder før Faderens Død.

Andreas Carl Hermann Røsing Bodenhoff

var født den 26de August 1814 paa Gaarden Sandholm i Nordsjælland. Hans Fader, Andreas Bodenhoff, havde staaet

som Secondlieutenant i Livregiment lette Dragoner, men havde 1810 taget sin Afsked og var bleven Landmand; han blev siden Forpagter af Bidstrup Parcelgaard ved Roskilde og havde ægtet Golla Rosing, Datter af den bekjendte Skuespiller. Deres eneste Søn, Andreas Bodenhoff, blev opdraget til Landmand og fik 1836 en lille Gaard i Vendsyssel. Samme Aar blev han gift med Edele Lund, Datter af Provst Thomas Lund i Dronninglund, og blev ved hende Fader til 5 Børn. Tiltrods for de Baand, der saaledes knyttede ham til Familie og Ejendom, stillede han sig dog, da Fædrelandet var i Fare, frivilligt under Fanen. Han kom til 1ste Jægercorps, blev Overjæger og efter i Vinterens Løb at have gennemgaaet en Commandoskole Secondlieutenant i Krigsreserven den 16de Marts 1849. Samme Aar blev han ansat ved 2den lette Bataillon og udmærkede sig ved Fredericia den 6te Juli. Om Efteraaret overgik han til 3die Reserve-Jægercorps, med hvilket han rykkede ud i 1850, og ved hvis haardnakkede Kamp om Isted By den 25de Juli han fandt Heltedøden for en fjendlig Kugle, der gennem Vinduet blev skudt ind i et Hus, han lige havde stormet

Bodenhoff var af Ydre høj og stærkt bygget, af Væsen og Karakter djærv og trofast. Med inderlig Kjærlighed hang han ved Hustru og Børn, og Tanken om deres Fremtid kunde vel til Tider, navnlig under den lange Vaabenhvile 1849—50, virke trykkende paa hans Sind, men, da det atter gjaldt, glemte han sine Bekymringer og udsatte sit Liv med den samme Frimodighed og Uforsagthed, der allerede det første Aar, han var Officer, fik hans Bataillon til at indstille ham til Decoration.

Sophus Harald Theodor Printzen

var født den 19de Juli 1827 i Odense, hvor hans Fader, senere Major og Generalkrigscommissair Frantz Toxwerdt Printzen, gift med Anna Christine Sophie, født Povelsen, dengang stod som Ritmester ved fyenske Regiment lette Dragoner. Harald Printzen var oprindeligt bestemt til, ligesom en ældre Broder, at gaae den militaire Vej og forberedtes til Landcadetacademiet, men naaede ej at blive optaget. Han arbejdede derefter paa Contoirtet hos Faderen, der 1836 var bleven Land- og Søkrigscommissair for 3die jyske District i Aalborg, indtil han ved Krigens Udbrud 1848 meldte sig som Frivillig ved 11te Linie-Bataillon. Han deltog med Hæder i Slaget ved Slesvig samt i Fægtningerne den 28de Maj og den 5te Juni, blev Corporal og efter om Vinteren at have gennemgaaet en Commandoskole Secondlieutenant i Krigsreserven den 16de Marts 1849. Den paafølgende Sommer var han paa Vesterhavssøerne med det af Major Kjerulff commanderede Detachement af 9de Linie-Bataillon. Om Efteraaret kom han til 13de Linie-Bataillon, med hvilken han var i Ilden baade den 24de og 25de Juli 1850; sidstnævnte Dag faldt han under Tilbagegangen gennem Øvre Stollik. Han omtales som en tapper Officer og en elskværdig Kammerat.

Carl Hugo Wilhelm Lindorff,

Søn af Secretair Frederik Georg Lindorff og Hustru Louise Charlotte Amalie, født Brunner, var født den 17de November

1825. Efter at have lært Landvæsen i Holsten bestyrede han Faderens Ejendom Mørdrupgaard ved Slangerup, men meldte sig ved Krigens Udbrud som Frivillig og var i Juli Maaned naaet til at blive Fourer ved 1ste Reserve-Jægercorps. Efter at have gennemgaaet en Commandoskole udnævntes han den 16de Marts 1849 til Secondlieutenant i Krigsreserven og ansattes ved 1ste Jægercorps, med hvis Depotcompagni han gik over til det i Slutningen af April s. A. nyoprettede 2det Forstærknings-Jægercorps, hvor han gjorde saa god Tjeneste, at Corpset ved Felttogets Slutning indstillede ham til Optagelse i Linien. Den 25de Juli 1850 stod han ved Corpsets 2det Compagni, der, ført af Lieutenant Jæger, under Fremrykningen mod Isted By »i det farligste Terrainafsnit, meget bidrog til det nødvendige Sammenhold i den fremrykkende Linie.« Under denne Fremrykning faldt Lindorff. Corpset omtaler ham som »en brav og modig Officer.«

I Hjemmet blev hans Bortgang foruden af Forældre og Søsken de begrædt af hans Forlovede, Datter af Sognepræst P. F. Obel i Fanefjord paa Møen.

Vilhelm Joseph Nordberg

var født i Kjøbenhavn den 22de Maj 1828; Forældrene vare Krigsassessor, senere Postmester i Nykjøbing paa Mors, C. F. E. Nordberg og Hustru, født deTorné. Sønnen gennemgik Efterslægtsselskabets Realskole, hvornæst han 1843

fik Plads paa Postcontoiret i Aalborg, idet han bl. A. udførte flere Toure som constitueret Postfører fra Aalborg til Haderslev. Ved Krigens Udbrud meldte han sig strax som Frivillig ved den i Aalborg garnisonerende 11te Linie-Bataillon. I Slaget ved Slesvig var han, da Bataillonnen gik tilbage efter Flankeangrebet Syd om Bustrup Teich, saa uheldig ved et Spring at forvride sin ene Fod; han slæbte sig videre, saa godt han kunde, men sank kort Tid efter til Halsen i et Mosehul, hvor han laa i lang Tid uden at kunne røre sig; han havde allerede opgivet alt Haab, da han omsider blev trukket op, rigtignok kun for at falde i fjendtligt Fangenskab. Han blev bragt paa et Lazareth i Rendsborg og efter at være helbredet til Fæstningen Stade i Hannover. Da han endelig var bleven frigivet i Henhold til Conventionen i Malmø, kom han til 5te Linie-Bataillon og blev Corporal. Om Vinteren gennemgik han en Commandoskole, og efterat han i Slaget ved Kolding og Affairen ved Gudsø havde vist sig som en flink Soldat, blev han den 30te Maj 1849 udnævnt til Secondlieutenant i Krigsreserven. Han deltog ligeledes i Slaget ved Fredericia, hvornæst han blev forsat til 2den Forstærknings-Bataillon og senere til 9de Linie-Bataillon. Om Formiddagen den 24de Juli 1850, da Bataillonnen efter at være rykket frem over Helligbæk atter maatte gaae tilbage, blev Nordberg, der »under hele Fægtningen kraftigt havde understøttet sin Compagnicommandeur i at overholde god Orden«, ramt af en Kugle i Underlivet. Da hans Bataillonscommandeur, Major Harbou, der kort forinden var bleven saaret og var ved at blive forbundet, bad Lægen om at see til Nordberg, sagde Denne: »Det behøves ikke, Hr. Major, jeg er fær-

dig.« Han blev dog forbundet og baaret tilbage gennem Stenderup Skov, men her lode Ambulancesoldaterne ham blive tilbage, efter deres Sigende, fordi Baaren gik istykker, og de troede ham død. Først den 6te August fandt Skovfogeden Liget i Skoven, hvor det, da det ej længer kunde flyttes, blev jordet, og hvor Kong Frederik VII senere lod ham rejse et Mindesmærke.

Nordberg skildres som et elskværdigt ungt Menneske, en rask og pligtopfyldende Soldat.

Theodor Henry Wiborg Pontoppidan

var født den 9de Februar 1827 i Christiansted paa Set. Croix, hvor hans Fader, Etatsraad Erik Nicolai Pontoppidan, død 1847 som Toldinspecteur i Odense, da var Regeringsraad; Moderen hed Henriette Nicoline Frederikke, født Coldevin. Theodor Pontoppidan ønskede først at blive Officer og kom i Huset hos daværende Capitain Wøris-høffer for at forberedes til Landcadetacademiet; senere opgav han dog dette og tog ud for at lære Landvæsenet, men da Krigen udbrød, vaagnede hans gamle Tilbøjelighed, og han meldte sig som Frivillig ved 12te Linie-Bataillon, tidnok til at komme med i Fægtningen ved Dybbøl den 5te Juni. Den 10de Juli blev han udnævnt til Corporal og den 1ste September 1848 til Secondlieutenant i Krigsreserven samt forsat til 5te Linie-Bataillon, hvor han stod de to næste Krigsaar. I 1849 udmærkede han sig gjen-

tagne Gange, ved Kolding og Fredericia, og blev den 19de August s. A. forsat til Infanteriets Linie med Anciennetet fra Forsættelsens Dato. Den 25de Juli 1850 blev Pontoppidan under Bataillonens Kamp mellem Isted Sø og Langsø, da han i Spidsen for sine Folk gik over et Gjærde, ramt af en Kugle i Underlivet og døde strax. Hans Lig faldt i Fjendens Hænder og blev Dagen efter jordet paa Friederichsberg Kirkegaard i Slesvig. Bataillonens mistede i ham (ifølge Rapporten) »en meget haabefuld Officer«, hans Moder og Søsken en kjærlig Søn og Broder

Peter Jacob Svane Garde

var født den 2den August 1827 i Rønne. Hans Fader S. G. Garde, der dengang var Catechet i nævnte Kjøbstad, blev senere Sognepræst til Horslunde og Nordlunde paa Laaland. Sønnen kom da i Nykjøbing Cathedralskole, hvorfra han blev Student 1847. Han havde bestemt sig for det theologiske Studium, men da Fædrelandet var i Fare, meldt ogsaa han sig til dets Forsvar. Han gennemgik en Commandoskole og udnævntes den 17de Juli 1848 til Second-lieutenant uden Anciennetet i Krigsreserven, hvornæst han afgik til 3die Reserve-Jægercorps og udmærkede sig under Overfaldet ved Steppinge den 8de August. Den 1ste September s. A. blev der tillagt ham Anciennetet som Second-lieutenant. Om Vinteren blev han permitteret og tog 2den Examen for at tage fat paa sit Embedsstudium, men, da

han i 1849 kom tilbage til 3die Reserve-Jægercorps og paany havde udmærket sig ved Ullerup, blev det foreslaaet ham at træde ind i det faste Officerscorps. Garde tog imod Tilbudet og blev den 19de August forsat til Linien med Anciennetet fra Forsættelsens Dato. Hans Carriere her blev dog kun kort. Den 25de Juli 1850 blev han under 3die Reserve-Jægercorps's smukke Kamp i Isted By ramt af en Kugle i Hovedet og døde strax.

Garde var en høj, slank ung Mand af den ægte nordiske Type. Han var livsglad og lystig i muntert Lag, men alvorlig og nidkjær i Opfyldelse af sine Pligter.

Jens Harald Koefoed

var født den 17de April 1831 i Rendsborg, hvor hans Fader, Major af Artilleriet H. M. C. H. Koefoed, var Tøjmester ved Arsenalet; Moderen hed Jensine Rudolphine, født Hjersing. Harald Koefoed var tilligemed en yngre Broder fra ung af bestemt til Officer, og i 1847 søgte Faderen Kongen om Understøttelse til deres Forberedelse til Aca-
demiets Afgangsklasse, men nogle Maaneder senere brød Krigen ud, og skjøndt kun 17 Aar gammel, blev Harald Koefoed antaget som Frivillig ved 4de Reserve-Bataillon, hvor han i Løbet af kort Tid forfremmedes til Sergent. Det følgende Aar fremhævedes Fourer Koefoed i Rapporten over Fægtningen ved Haderslev den 3die og Slaget ved Kolding den 23de April »for sit raske Forhold ved at føre

Kjæden paa de farligste Punkter« og sattes øverst paa Listen over de Personer af Underklasserne, der havde udmærket sig. Den 30te Maj 1849 udnævntes han til Secondlieutenant i Krigsreserven, og, da han atter udmærkede sig i Slaget ved Fredericia, blev han den 19de August forsat til Linien med Anciennetet fra Forsættelsesdagen. I October s. A. forflyttedes han til 3die Forstærknings-Bataillon, og den 25de Juli 1850 faldt han under Fremrykningen gennem Bøgmose i Compagniets Skyttekjæde.

Koefoed var et højt, smukt Menneske, Cavaler til Fingerspidserne, i Ydre som i Indre en født Soldat; trods sin Ungdom vandt han derfor hurtigt Tillid hos Høje og Lave, ligesom hans aalne, frejdige Sind og trofaste Kammeratskab sikrede ham hans Jevnlige Venskab.

Peter Henrik Hammeleff

var født i Kjøbenhavn den 12te Januar 1817. Forældrene vare Institutbestyrer Hans Christian Hammeleff og Dennes 2den Hustru, Margrethe Christine, født Struck. 12 Aar gammel, indtraadte Sønnen paa Landcadetacademiet, som han forlod den 1ste Maj 1838 med Secondlieutenants Anciennetet af 1ste December 1836. Han blev ansat ved oldenborgske Infanteri-Regiment, men indtraadte allerede om Efteraaret 1838 paa den kongelige militaire Højskole. Efter at have bestaaet Oprykningsexamen blev han Elev i Ingenieurafdelingen, og som saadan ved Omorganisationen den 1ste

Juli 1842 sat à la suite i Infanteriet; tillige blev han fra s. D. udnævnt til Premierlieutenant. To Maaneder senere forlod han dog Højskolen uden Afgangsexamen og blev nu ansat ved 8de Linie-Bataillon i Kjøbenhavn, hvor han endnu stod, da Krigen brød ud. Den 19de April 1848 blev han afgivet til midlertidig Tjeneste ved 2den Linie-Bataillon og ansat ved dennes 4de Compagni (Raasch). Den 22de April kom Compagniet paa Forpost ved Jagel; Hammeleff udførte den 23de om Morgenen med 30 Mand i Forbindelse med ligesaa mange Dragoner under Lieutenant Cetti en Recognoscering over Krop; senere under Slaget førte han Compagniets Skyttepeloton under Retraiten over Erdbeerenberg til Thiergarten, men blev her skilt fra Compagniet, som han først naaede igjen den 25de April. Hans Forhold ved denne Lejlighed saavel som under Fægtningerne i Sundeved den 28de Maj og den 5te Juni, hvor han blev haardt saaret, omtales med megen Anerkjendelse i en Indstilling fra 1ste Linie-Bataillon, hvortil han i Mellemtiden var bleven forsat. Den 13de September s. A. modtog han Dannebrogssordenens Ridderkors og kom næste Februar som Compagnicommandeur til 9de Linie-Bataillon, hvor han atter udmærkede sig, navnlig ved Kolding den 23de April. Den 26de s. M. blev han characteriseret, den 10de Januar 1850 virkelig Capitain og blev noget senere Commandeur for 2det Compagni af 6te Reserve-Bataillon. Den 24de Juli s. A. blev han, efterat den første Del af Kampen var endt, med sit Compagni commanderet paa Forpost ved Elm-skov, hvor han, da Fægtningen atter begyndte, kjæmpede med megen Tapperhed, tildels i Forbindelse med 13de Linie-Bataillon. Under Recognosceringen ved Sorgfloden den

8de August 1850 førte Hammeleff sit Compagni yderst paa højre Fløj af 1ste Træfning; efter at have passeret Defileet ved Stentenmühle blev han under Stormen paa den S. derfor liggende Duvensted Skov saaret og døde kort efter. Hans Lig blev ført til Slesvig og begravet paa Sct. Michaelis Kirkegaard.

Hammeleff var en dygtig og begavet Mand og havde, hver Gang han havde været i Ilden, vist en glimrende Tapperhed. I sin Ungdom havde han staaet meget ene i Verden, hvad der senere kunde spores hos ham i en vis Tilbøjelighed til Exaltation og Selvraadighed. Han var derfor ej af dem, der let erhvervede sig Venner, men desto fastere var paa den anden Side Baandet mellem ham og de Faa, til hvilke han stod i nøjere Forhold. Han efterlod en Enke, der kun overlevede ham i faa Aar, samt en Søn og en Datter.

Otto Ludvig Theodor Fich.

Søn af Handelsbogholder Andreas Fich og Hustru Regine Wilhelmine, født Driebein, var født den 11te August 1821 i Kjøbenhavn, hvor han ved Krigens Udbrud arbejdede som Guldsmed og Graveur. I April 1848 meldte han sig som Frivillig ved 3die Linie-Bataillon og blev efter Felttogets Slutning udnævnt til Corporal. Om Vinteren gennemgik han en Commandoskole og blev den 10de Marts 1849 udnævnt til Secondlieutenant i Krigsreserven med Anciennetet fra 1ste Januar s. A. Han ansattes ved 3die Forstærk-

nings-Bataillon, udmærkede sig ved Adsbøl den 3die April og ved Fredericia den 6te Juli og udnævntes den 19de August s. A. til Premierlieutenant i Krigsreserven. I Foraaet 1850 blev han forsat til 7de Linie-Bataillon og var ikke i Ilden før ved Süderstapel den 8de September. Fich, der stod ved Compagniet Hammer, faldt her ved den første Storm paa den fjendlige Stilling ved Møllerne N. V. for Byen. Hans Lig faldt en kort Tid i Hænderne paa Fjenden, som dog ikke beholdt det; han blev af vore Egne begravet paa Kirkegaarden i Frederikstad den 12te September.

Som Fich i Kampen var brav og besindig, var han hjertelig i Kammeraternes Kreds, hvor hans smukke Sang ofte bidrog til at oplive Stemningen. I Besiddelse af megen naturlig Takt var han vel set, hvor han kom hen. Han døde ugift

Christian August Wendt

var født i Kjøbenhavn den 26de December 1813. Hans Forældre vare daværende Overmedicus ved Almindeligt Hospital, senere Stabschirurg, Etatsraad Johan Christian Wilhelm Wendt og Dennes 2den Hustru, Ane Margrethe, født Rasmussen. Sønnen blev 1833 Student med 1ste Charakter fra Borgerdydskolen i Kjøbenhavn, studerede Theologi og tog i Sommeren 1840 Embedsexamen med 2den Charakter. Som Student gjorde han Tjeneste i Kongens Livcorps, hvor han den 22de November 1837 blev Secondlieutenant

og den 2den April 1841 Premierlieutenant; den 31te Marts 1846 beholdt han Afsked i Naade fra Corpset. Han havde nemlig forladt Hovedstaden og i Maj 1844 overtaget Bestyrelsen af en Privatskole i Sæby. Samme Aar ægtede han Caroline Emilie Louise Groth, Datter af Apotheker ved Vaisenhuset, Cancelliraad J. P. Groth. I 1848 meldte han sig som Frivillig, gennemgik en Commandoskole og udnævntes den 4de October s. A. til Secondlieutenant i Infanteriets Krigsreserve. Han blev nu sendt over til Hæren og ansat ved 7de Linie-Bataillon, med hvilken han deltog i Slaget ved Kolding, Ryes Tilbagetog og Slaget ved Fredericia. Da Bataillonens Regnskabsfører var bleven saaret i Slaget ved Kolding, overtog Wendt i henved 3 Maaneder hans Forretninger, som han udførte med stor Omhu og Punktighed. I 1850 hørte Bataillon en til Schepelerns Brigade og kom i den første Tid ikke i Ilden; den 7de August dannede den tilligemed 4de Reserve-Bataillon Brigadens Avantgarde, som under Oberstlieutenant Helgesen indtog Frederikstad, hvor den forblev som Besætning. Om Aftenen den 7de September fik Wendt Underretning om, at 3 af Bataillonens Compagnier den følgende Morgen skulde rykke ud, og at det kunde ventes, at det vilde komme til et alvorligt Sammenstød med Fjenden. Han besørgede atter dengang midlertidigt Regnskabsførerforretningerne og sad nu oppe hele Natten for inden Kampen at faae afsluttet sit Maanedesregnskab. Om Morgenen drog han med ud, frisk og munter som altid, og deltog i Kampen med Tapperhed og Koldblodighed, indtil han ved den første Storm paa Højderne ved Süderstapel faldt, ramt i Hjertet af en Geværkugle. Hans Lig blev ført med tilbage til Frederikstad og der den 12te

September foreløbigt bisat for siden at blive flyttet til Familiens Gravsted paa Garnisons Kirkegaard i Kjøbenhavn.

Hans Enke, der overlevede ham med to smaa Sønner paa 5 og 3 Aar, giftede sig 1854 anden Gang med hans fortrolige Ven og Vaabenfælle Christen Jensenius Møller, der efter ligeledes frivilligt med Bravour at have deltaget i Kampen i 1851 afgik fra Hæren som Capitain og senere blev Sognepræst.

Hans Boe Schau

var et Soldaterbarn, ældste Søn af Oberstlieutenant Hans Schau ved fyenske Regiment lette Dragoner og Hustru Dorothea, født Bojesen. Han var født den 27de April 1821 i Odense, hvor han tilbragte sin Barndom og undervistes først af Faderen, siden i Byens da nyligt oprettede Realskole. Her ligesom under sine senere Studier hævdede han bestandigt sin Plads som Nr. 1; mærkelig tidligt udviklet, deltog han næsten aldrig i sine Brødres Lege; han var stadigt beskæftiget med Læsning, og Ride- og Fægteøvelser vare den eneste Recreation, han undte sig. 11 Aar gammel, kom han til Kjøbenhavn for at forberede sig til den kongelige militaire Højskole, hvor han indtraadte den 29de September 1836 som Elev, idet han samtidigt udnævntes til Secondlieutenant à la suite i Artilleriet; 2 Aar senere, da han havde taget Oprykningsexamen, fik han Anciennetet fra Udnævnelsens Dato og indtraadte i Artilleriafdelingen, hvis

Afgangsexamen han bestod 1840. Efter at have gennemgaaet de praktiske Skoler ved Vaabenet ansattes han 1841 som Lærer ved Underofficerselevskolen i Kjøbenhavn, men kom allerede Aaret efter ved Omorganisationen som Premierlieutenant til 2det Artilleri-Regiment i Rendsborg. 1843 deltog han med Pontonnercompagniet i en Troppe-samling ved Lüneburg. Han forblev endnu 2 Aar i Rendsborg, men var paa Grund af sit udpræget danske Sindelag og den Uforbeholdenhed, hvormed han lagde det for Dagen, udsat for stadige Krænkelser fra den slesvig-holstensksindede Befolknings Side. Borgernes Had til ham kom til Udbrud ved en Revue, som afholdtes den 30te September 1845 af Statholderen, Prindsen af Noer. Schau, der var sat til at holde Orden paa Revuepladsen, arresterede nogle Urostiftere, og da saa det i Paraden deltagende, borgerlige Artilleri tog Parti for dem, maatte han værgе for sig med det blanke Vaaben, indtil Statholderens Mellemkomst gjorde Ende paa Tumulten, men paa en for Schau saa krænkende Maade, at han indgav Klage til Kongen. Denne lod ned-sætte en Overkrigscommission til Sagens Undersøgelse, i Henhold til hvilken Schau fik eclatant Oprejsning, medens det borgerlige Artillericorps blev opløst ved en kongelig Resolution. Allerede forinden var Schau bleven forsat til 1ste Artilleri Regiment i Kjøbenhavn, hvor han forrettede Tjeneste som Adjutant, indtil han den 13de Juni 1848 udnævntes til Capitain af 2den Klasse og ansattes ved den active Armee som Næstcommanderende først ved Batteriet Marcussen, siden ved Batteriet Lumholtz. Den 3die April 1849 førte han ved Adsbøl 2 Kanoner af sidstnævnte Batteri og nævnes i Rapporten for Mod og Conduite under Affairen. Anden

Gang, han fik sit inderlige Ønske opfyldt at vove sit Liv for Fædrelandet, var den 12te September 1850 ved Mysunde. Ifølge den for Forsvaret lagte Plan tog Schau paa denne Dag med sine 4 Granatkanoner Plads paa Plateauet N. for Sundet og aabnede Ilden mod det fjendlige Artilleri, saasnart det viste sig ved Langsøens Nordende, men neppe var Halvbatteriet kommet i Virksomhed, før Commandeuren sank død til Jorden, truffen i Hjertet af en Spidskugle fra de lige overfor liggende, fjendlige Tirailleurs. Han blev jordet den 17de September paa Sct. Michaelis Kirkegaard i Slesvig.

Boe Schau var en høj, velbygget Mand, hvis hele Ydre vidnede om Energi og Selvbeherskelse. Han havde regelmæssige Træk og, skjøndt han havde et udmærket Helbred, havde hans Ansigt en vis, dog ikke sygelig Blegthed. Der var noget melancholsk i hans Væsen; i Selskabelighed deltog han aldrig, men delte sin Tid mellem Tjeneste og Studeringer. »Armeen tabte i ham en ægte Soldat, Artilleriet en udmærket dygtig Officer, hans Vaabenbrødre en vennesæl og elsket Kammerat og hans Familie en trofast Støtte, en opofrende Søn og Broder«, er der skrevet om ham. Som Exempel paa hvad han var i sidstnævnte Henseende, skal blot anføres, at han, medens han var Elev paa Højskolen, altsaa med Secondlieutenants Gage, i 2 Aar underholdt en yngre Broder, der var bestemt for samme Vej, uden at modtage noget Tilskud og paa den anden Side uden at gjøre Gjæld. Det behøver neppe yderligere Forklaring, at han stod som et lysende Exempel for sine 6 yngre Brødre, der efter ham med Lyst og Held betraadte den militaire Løbebane, men som alle

bleve bortrevne i en forholdsvis ung Alder — de to, ligesom den ældste Broder, paa Valpladsen.

Wilhelm Savedack v. d. Aa Kühle

var født den 20de April 1820 i Assens, hvor hans Fader, Capitain Søren Anton v. d. Aa Kühle, der tidligere havde tjent i fyenske Infanteri-Regiments 3die (Landeværns-) Bataillon, dengang var Postmester; Moderen hed Wilhelmine Sophie, født Schmidt. Sønnen nærede fra lille af et brændende Ønske om at blive Soldat, og en skjøn Dag henvendte han sig uden sine Forældres Vidende til Prinds Christian, dengang Gouverneur over Fyen, med Anmodning om at blive »hans kongelige Højheds Cadet«. Prindsen syntes godt om Drengen, og da denne atter nogle Aar senere tiltrak sig hans Opmærksomhed ved en Gymnastik-præsentation, lovede han ham at bekoste hans Ophold paa Landcadetacademiet. 1ste Maj 1835 blev Wilhelm Kühle saa Cadet og forlod 3 Aar senere Academiet som Second-lieutenant med Anciennetet fra 1ste Januar 1838. Han ansattes ved Dronningens Livregiment i Glückstadt, kom senere til 2det jyske Infanteri-Regiment i Kjøbenhavn og ved Omorganisationen 1842 til 14de Linie-Bataillon i Rendsborg. Den 11te October 1845 blev han Premierlieutenant ved samme Bataillon og stod der endnu ved Oprørets Udbrud. Da han for at komme bort havde maattet udstede Revers om ikke at kæmpe mod Oprørerne, blev han i 1848 først stillet til Raadighed for Generalmajor Moltke ved

Forsøget paa at organisere en Folkevæbning i Jylland og kom senere til Tjeneste ved Københavns Exercerskole; efterat den første Vaabenhvile havde løst ham fra hans Ord, blev han ansat ved 2den Forstærknings-Bataillon. 1849 udmærkede han sig fortrinligt i Træningen ved Ullerup den 6te April; noget senere fik han midlertidigt Commandoen over Bataillonens 4de Compagni og deltog den 6te Juli med dettes Hovedstyrke i den Landgangsdemonstration, som Capitain Krenchels Flotille under Slaget ved Fredericia foretog ved Kolding Fjord. I October Maaned s. A. blev Kühle ansat som Compagnichef ved 3die Reserve-Bataillon og udnævntes den 4de Marts 1850 til Capitain. Den 25de Juli 1850 hørte hans Compagni til den Del af Bataillon, der var efterladt i Flensborg, og han kom saaledes heller ikke til at deltage i Slaget ved Isted, hvad han senere beklagede med Taarer i Øjnene. Nogle Dage derefter blev Bataillon, atter samlet i Stillingen ved Mysunde. Da denne den 12te September blev angrebet, besatte Kühle i Henhold til den givne Disposition Retranchementerne paa Stillingens højre Fløj, og, medens han her for at opmuntre Mandskabet gik frem og tilbage uden Dækning, blev han ramt i Brystet af en Granatstump, der hurtigt gjorde Ende paa hans Liv. Hans Lig blev ført til Assens, hvor det under stor Højtidelighed blev stillet til Hvile, baaret til Graven af den Afdødes Barndomsvenner. Hans Undergivne, der næsten tilbade ham, have senere rejst et Mindesmærke paa Graven.

Kühle var en sjældent elskværdig Personlighed og en meget dygtig Officer; ikke den tætteste Kugleregner formaaede at forstyrre hans Ro og Koldblodighed i Kampen.

Den 29de Marts 1847 havde han ægtet Marie Clara Wilhelmine Sostrate Krabbe, hvis Fader havde været Major i oldenborgske Infanteri-Regiment, og hvis 2 Søstre havde været gifte med Generalmajor Olaf Rye; hun overlevede ham med to Døttre

Ernesto Guglielmo Augusto Dalgas

var født i Neapel den 20de April 1823 og stammede fra danske Forældre, Kjøbmand Jean Dalgas og Hustru Johanne, født Stibolt. Sin Barndom tilbragte han dels i sin Fødeby, dels i Livorno, hvor Faderen var bleven dansk Consul, og hvor Drengen efter hans Død kom i Huset hos hans Broder og Efterfølger Chr. Dalgas. I sit 17de Aar rejste han til sin Moder i Kjøbenhavn og studerede her ved den polytechniske Lærestanstalt, medens han dog tillige gav Undervisning i Italiensk og i Aaret 1844 sammen med senere Pastor L. R. Tuxen udgav en italiensk Sproglære. I Foraaret 1843, da han havde taget Afgangsexamen i Mathematik og Physik, modtog han fra Anstaltens Directeur, H. C. Ørsted, der satte megen Pris paa den begavede og energiske unge Mand. Tilbud om en Assistentpost, men Krigen brød ud, og Dalgas mente, at Pligten kaldte ham andetsteds hen. Han meldte sig som Frivillig og kom først til Ingenieurtropperne, hvor han forfremmedes til Corporal, men gennemgik senere en Commandoskole ved Fodfolket, hvornæst han den 4de October 1848 blev udnævnt til Secondlieutenant i Infanteriets Krigsreserve og ansat ved 3die

Jægercorps. I 1849 nævnes han med Udmærkelse i Corpsets Rapporter over Slagene ved Kolding og Fredericia. I 1850 var han med ved Isted og afgik derefter med Corpset til Mysunde, hvor han ligesom ofte tidligere var til megen Nytte ved sine tekniske Kundskaber, idet han ledede Anlægget af Hyttelejren og andre Feltbygningsarbejder. Den 10de September 1850 fik han Premierlieutenants Karakter. To Dage efter foretoges Insurgenternes Angreb paa Stillingen; Dalgas, der, efterat 3die Jægercorps iøvrigt havde trukket sig bag Forskandsningerne paa den nordre Sli Bred, var ladet tilbage med en mindre Styrke til Understøttelse af 3die Reserve-Bataillons venstre Fløj. blev her haardt saaret af en Geværkugle i Munden. Den 25de s. M. døde han af en stærk Forblødning paa Lazarethet i Slesvig og blev begravet paa Set Michaelis Kirkegaard.

Hans Død blev dybt beklaget i vide Kredse, idet man i ham mistede paa den ene Side en brav Soldat og dygtig Befalingsmand, paa den anden Side en meget lovende og talentfuld Videnskabsmand.

Frantz Conrad Reinholdt Buhl

var født i Fredericia den 17de April 1816. Hans Fader var Herredsfoged i Elbo, Brusk og Holmans Herreder, Cancelliraad Hans Hofman Buhl (Broder til den tapre Lieutenant Peter Buhl, der faldt ombord paa Najaden den 6te Juli 1812); hans Moder hed Charlotte Louise, født Randlev. Fra Barn af ønskede Sønnen at blive Militair,

og, da de Vanskeligheder, hans Faders tidlige Død lagde ivejen herfor, vare fjernede af dennes Skole- og Universitetsven, Lehns greve A. W. Moltke-Bregentved, kom den unge Buhl, 15 Aar gammel, paa Landcadetacademiet, hvorfra han afgang 5 Aar senere som Secondlieutenant med Anciennetet fra 1ste Marts 1835. Han blev ansat ved fynske Infanteri-Regiment og kom saaledes med en kortere Afbrydelse i 1839, da han var commanderet til Tjeneste ved Artilleriet, til at garnisonere i sin Fødeby indtil April 1843. Aaret iforvejen var han den 1ste Juli gaaet over til 13de Linie-Bataillon og samtidigt bleven forfremmet til Premierlieutenant, men blev nu efter Ansøgning forflyttet til 7de Linie-Bataillon i Kjøbenhavn. Han ønskede nemlig at uddanne sig til Landinspecteur og tog 1845 Landmaaler-examen, men blev i November 1846, som Følge af et Sammenstød mellem Bataillonens Commandeur og dens Lieutenanter, forsat til 17de Linie-Bataillon i Glückstadt. Ved Oprørets Udbrud den 25de Marts 1848 søgte han tilligemed nogle andre dansksindede Officerer at flygte over Hamborg, men de bleve anholdte og maatte udstede Revers om ej at kæmpe mod Oprørerne. I 1848 gjorde han derfor Tjeneste ved Kjøbenhavns Exercerskole, men ansattes i 1849 ved 4de Reserve-Bataillon som Commandeur for 2det Compagni. Han deltog nu med Hæder i Fægtningen ved Haderslev den 3die April og Slaget ved Kolding den 23de April; i Rapporten over dette »anseer Bataillon den for sin Pligt, at fremhæve Premierlieutenant Buhl, der med en overordenlig Conduite og Koldblodighed ledede Overgangen over Aaen og Bestormelsen af den stærkt besatte Vranterup Hovgaard, som han allerførst trængte ind i«.

Den 26de April 1849 forfremmedes han til Capitain. Han deltog derefter i Ryes Tilbagetog, var flere Gange i Ilden og nævnes atter med Hæder for sit Forhold i Fægtningen N. Ø. for Vejle den 8de Maj. Efter ligeledes med Udmærkelse at have kjæmpet ved Fredericia blev han den 9de September 1849 benaadet med Dannebrogssordenens Ridderkors. Han laa nu i Cantonnement i Vejle i 10 Maaneder. Da han i Juli 1850 atter rykkede ud, hørte 4de Reserve-Bataillon til Schepelerns Brigade og kom ikke til at tage activ Del i Slaget ved Isted. Da Brigaden senere havde taget Frederikstad og besat den med 7de Linie- og 4de Reserve-Bataillon, blev Buhl den 17de August med sit Compagni detacheret til Tønning, hvor han blev ansat som Commandant og som saadan foruden stadtigt at være paa sin Post mod en fjendlig Overrumpling tillige maatte overtage Øvrighedspligterne, da de civile Embedsmænd vare flygtede. Buhl var bogstaveligt ikke af Klæderne fra sin Ankomst til Byen indtil sin Dødsdag den 29de September. Da Fjenden paa denne Dag var gaaet over Ejderen Ø. for Tønning og rykkede frem mod Byen, tog Buhl imod ham med den disponible Del af Compagniet og holdt sig ved Ejderdigets Bøjning udenfor Byen tappert mod den overlegne Fjende, indtil en Granat saarede ham dødeligt i venstre Side og Arm. Buhl blev bragt ind til Byen, hvor han nød en omhyggelig Pleje, indtil han døde nogle Timer efter, og saa stor Agtelse og Hengivenhed havde den faldne Commandant ved sin opoffrende Pligttroskab vidst at indgyde de iøvrigt fanatisk oprørsksindede Tønningere, at de, da Vore atter havde besat Byen, som en sær Naade bade om at maatte sørge

for hans Jordefærd og udførte dette paa den smukkeste Maade. Kammeraterne satte ham et Mindesmærke paa Tønnings nye Kirkegaard.

At denne udmærkede Officers Bortgang føltes dybt i Hæren, selv af dem, der ikke personligt havde været i Berøring med ham, behøver neppe yderligere Omtale.

John Vaupell

var født den 4de August 1828 i Kolding, hvor hans Fader, senere Oberstlieutenant J. V. L. Vaupell, dengang stod som Ritmester ved holstenske Landsener-Regiment. Moderen hed Margrethe Dorothea, født Karberg. John var en opvakt Dreng og en af de flinkeste Elever i sin Fødebyes lærde Skole, men hele hans Hu stod til Soldaterstanden. Den 1ste November 1842 blev han optaget i Landcadet-academiets yngste Klasse, gennemgik Akademiet og blev den 1ste November 1847 udnævnt til Secondlieutenant i Infanteriet med Anciennetet et Aar tilbage. Han forblev som Repetent ved Akademiet, indtil han ved Krigens Udbrud ansattes ved 6te Linie-Bataillon. Hans ældre Broder, senere Oberst Otto Vaupell, stod allerede dengang i Tjenesten som Officer, 3 andre gik med som Frivillige. Med 6te Linie-Bataillon deltog John Vaupell i de sejrrige Fægtninger i Sundeved den 28de Maj og den 5te Juni, men blev i Juli 1848 forsat til 7de Linie-Bataillon og i Foraaret 1849 til 4de Reserve-Bataillon. Fra

nu af og til sin Død stod han ved denne Bataillons 2det Compagni, Capitain Buhl, sammen med hvem han udmærkede sig ved Haderslev den 3die og ved Kolding den 23de April. Her fik han under Kampen om Vrannerup Hovgaard et temmelig alvorligt Saar, idet en fjendlig Kugle gik tvers igjennem hans venstre Laar. Den 22de Juli blev han karakteriseret, den 31te s. M. virkelig Premier-lieutenant, og kort efter var han saavidt helbredet, at han atter kunde melde sig til Tjeneste. Først efter et Aars Forløb kom han atter i Ilden, nemlig da Buhl med sit Compagni var detacheret til Tønning. Den 29de September 1850 tog Vaupell med en mindre Styrke imod Fjendens første Stød og førte siden, efter Buhls Fald, Compagniet tilbage over Kleihörn til Husum. Efter at være kommen til Frederikstad beholdt han Commandoen over Compagniet. Natten mellem den 1ste og 2den October blev han beordret til at foretage et Udfald for at ødelægge de fjendelige Arbejder paa Tredediget, men, skjøndt han agerede med megen Raskhed, blev det ham dog umuligt at udføre dette Hverv; til Gjengjæld bragte han imidlertid nogle fjendelige Fanger med tilbage. Under Stormen den 4de October stod Vaupell med sit Compagni i Linien tilhøjre for Mølleskandsen ned mod Kalkovnsværket, hvor hans Mod og Livlighed vakte almindelig Opmærksomhed. Da Stormen var afslaaet, fandt man om Aftenen hans Lig med Hovedet gjennemboret af en Kugle fra den ene Tinding til den anden, men med et fornøjet Smil paa Læben. Han havde faaet en rask Soldaterdød efter at have seet Sejren vende sig til vore Faner — en Død, der dannede en brat, men smuk Afslutning paa en smukt begyndt Krigerbane.

Med flere af sine Kammerater blev han den 7de October jordet paa Kirkegaarden i Husum.

Carl Ludvig Viggo Emanuel Wadskjær

var født i Kjøbenhavn den 15de Maj 1827 og var en Søn af forhenværende kongelig Fuldmægtig paa Sct. Croix Emanuel Wadskjær og Hustru Margrethe, født de Jeanty. Sønnen blev uddannet til Pharmaceut ved et Apothek i Kjøbenhavn og fik efter udstaaet Læretid Plads paa Apotheket i Holbæk, hvor han snart blev almindeligt yndet og af sin Principal betragtet som Barn i Huset. I Vinteren 1848—49 blev han udskrevet til Soldat og, da han havde gennemgaaet Kjøbenhavns Exercerskole, tildelt 4de Forstærknings-Bataillon, hvor han snart forfremmedes til Undercorporal og den 25de Juni 1850 til Fourer efter i flere Maaneder at have forrettet Tjeneste som saadan. I Rapporten over Slaget ved Isted fremhæver Bataillonens »hans udmærkede Forhold« paa begge Slagdage, og betegner ham som »i enhver Henseende kvalificeret til Officer«. Den 18de August blev han udnævnt til Secondlieutenant i Krigsreserven og nogle Dage efter forsat til 4de Reserve-Bataillon, hvor han først ansattes ved 2det Compagni (Buhl) i Tønning; herfra afgik han dog den 10de September til Frederikstad og kom nu efter i nogle Dage midlertidigt at have gjort Tjeneste ved 7de Linie-Bataillon til 3die Compagni (Haffner). Under Stormen den 4de October blev han sendt til Understøttelse

for Besætningen paa Linien V. for Mølleskandsen og blev henimod Kl. 11 Aften ved Slutningen af Kampen ramt af en Kugle i venstre Øje og dræbt paa Stedet. Den 7de s. M. blev han begravet paa Koldenbüttel Kirkegaard.

Wadskjær var af Middelhøjde, kraftigt bygget med meget stærkt kruset Haar og Skjæg. Hans brave og elskværdige Charakter havde i de faa Maaneder, han gjorde Tjeneste som Officer, vundet ham mange Venner blandt Kammeraterne. Hans gamle Moder mistede i ham sin Alderdoms eneste Støtte.

Carlo Edoardo Dalgas,

Broder til den ved Mysunde faldne Premierlieutenant Ernesto Dalgas, var født i Neapel den 9de November 1821. Som 8 Aars Dreng fulgte han med sin Onkel, Botanikeren Professor Joachim Fr. Schouw, til Kjøbenhavn, hvor han blev opdraget. Da han havde Lyst og Anlæg til Kunsten, indtraadte han 1837 paa Kunstacademiet, hvor han 1845 vandt den mindre Sølvmedaille i Modelsken. I Aarene 1843—48 udstillede han endel Landskabsbilleder med Dyr og vandt for et af Billederne (Parti ved et Dyrskue) 1847 den Neuhausenske Præmie, medens et andet (en Faareflok) blev kjøbt til den kongelige Malerisamling. Ogsaa i Kobberstiksamlingen findes endel Tegninger, der vidne fordelagtigt om hans Talent og Flid. Han kunde saaledes nære de bedste Forhaabninger til sin Fremtid, da Krigen afbrød hans

Kunstnerbane. Han kom som Frivillig til 3die Reserve-Bataillon, hvor han steg til Commandersergent; om Vinteren gennemgik han en Commandoskole og blev den 10de Marts 1849 udnævnt til Secondlieutenant i Linien med Anciennetet fra 1ste Januar s. A., hvornæst han ansattes ved 10de lette Bataillon. Med denne deltog han 1849 i Fremrykningen i Sundeved og Affairen den 13de April; Resten af Felttoget og Vinteren over hørte Bataillonens til Als's Besætning. I 1850 hørte den til den 1ste Brigade; den 25de Juli blev Dalgas foran Vedelspang temmeligt haardt saaret i Laaret. Den 10de September 1850 fik han Premierlieutenants Charakter, og kort efter var hans Helbredelse saa vidt fremskreden, at han kunde melde sig tilbage til Bataillonens, der laa ved Mysunde. Den 30te — 31te December var han paa Forpost ved Möhlhorst — knap 3 Fjerdingsvej fra det Sted, hvor hans Broder Ernesto Dalgas var falden — da Insurgenterne i Dagbrækningen foretog et Angreb. Under Kampen griber Dalgas, der var en udmærket Skytte, et Gevær; da han ligger i Anslaget, rammer en fjendelig Kugle Geværlaasen, preller af og trænger ind i Hovedet paa ham. Efter henved 3 Dages Bevidstløshed hensov han den 2den Januar 1851 i Slesvig, hvor han blev jordet ved Broderens Side paa Sct. Michaelis Kirkegaard.

Foruden de Arbejder af ham, der, som omtalt, findes i de offentlige Samlinger, opbevares rundt om i Landet en Mængde Skizzer og Tegninger af Dalgas som Erindring om en livlig og dygtig Kunstner, en elskværdig Personlighed og en trofast Kammerat.

Trykfejl.

Side.

- 6 5te L. f. o. Læssø læs: Læssøe
8 14de L. f. o. Omegn læs: Omegn.
27 10de L. f. n. fanget læs: fanget.
62 14de L. f. o. Forsvarerers læs: Forsvareres
67 6te L. f. o. med ham læs: med ham,
81 10de L. f. n. stormet læs: stormet.
86 10de L. f. o. Broder læs: Broder.
91 11te L. f. n. ugift læs: ugift.
-

